V A T R A

FOAIE ROMANEASCĂ DE OPINIE ŞI INFORMAŢIE
(Impresso come manoscritto)

Martie-Apr.1955
Nr 50
V,2
R O M A
Via C.Morin, 6

BASARABIA DE IERI ŞI DE MAINE

Basarabia reintrase la 1917 în viaţa naţională sub semnul debandadei
democratice.După experienţa trăită,mentalitatea democratică s'a dovedit şi
acolo ca pretutindeni potrivnică intereselor naţionale.In loc ca,printr'o
acţiune metodică de stat,să fi purces la adâncirea românismului sub toate
înfăţişările vieţii provinciale,- cum ar fi trebuit să facem într'o lume
ce gemuse o sută de ani sub ţarism,- regimul nostru democratic a luat ra-
portul de forţe culturale,economice şi sociale,aşa cum l-a găsit,şi a con-
struit pe temeiul lui o viaţă pseudo-românească în paguba intereselor su-
perioare ale acestui neam. Plaga cea mai dureroasă a Basarabiei noastre a
fost iudaismul şi iudeofilismul democratic.Bărbaţii noştri politici au re-
fuzat să înţeleagă că,pentru Internaţionala evreiască,provincia dela Nis-
tru era destinată colonizării israelite cârmuită dela Londra şi dela New
York.Mai mult decât atât: s'au găsit între anii 1923 şi 1925 miniştri ro-
mâni care,cu clară ştiinţă,s'au făcut instrumentele acestei colonizări.Să
ne amintim de epoca faimoasei afaceri a paşapoartelor,care a constat din
pustiirea satelor de ţărani români,care erau expediaţi tocmai în Brazilia,
şi popularea aceloraşi sate cu evrei.Numai imensul scandal public,ce s'a
deslănţuit atunci,a pus oarecum capăt acestei opere criminale.

..Această tovărăşie politică a favorizat în măsură foarte largă domina-
ţia exclusivă a iudaismului în economia provinciei.Industria şi comerţul,
aproape în întregime,şi agricultura în bună parte,au intrat în mâinile e-
vreilor.Ţăranul basarabean n'a găsit înţelegere şi cu atât mai puţin ocro-
tire la Bucureşti.O generaţie nouă de industriaşi,de negustori şi de mese-
riaşi români nu s'a putut ridica în aceste condiţii prin oraşele de peste
Prut,cu leproasă fizionomie palestiniană.. Pe planul cultural e destul să
reamintesc că,timp de douăzeci de ani,patronii români în dulce colaborare
cu scribii evrei au întreţinut o numeroasă presă,redactată în limba ru-
sească,până când generalul Ciupercă,comandantul Chişinăului,a avut cura-
jul s'o suprime în anul 1937.Această presă,care nu era scrisă de ruşi,ci
de evrei,întreţinea permanent amintirea Rusiei şi un spirit cu totul cen-
trifugal faţă de Statul Român.In asemenea condiţii,nimeni dela centru nu
s'a gândit să întemeieze la Chişinău o presă cu adevărat românească.Si-
gură Biserica,la intervenţia noastră,a sprijinit inimosul săptămânal Raza,
scris de tinerii intelectuali formaţi la şcoala noastră maximalistă..

In ordinea spirituală,ţăranul basarabean e profund religios,sentimen-
tal şi tradiţionalist.Cultivarea acestui fond ortodox,mai ales acolo la
marginea românismului,în vecinătatea imediată a bolşevismului ateist,ar fi
fost nu numai o chestiune de conştiinţă creştină,dar şi o necesitate de
stat.Cu entusiasm fără margini a primit poporul basarabean întemeierea Fa-
cultăţii de Teologie din Chişinău în anul 1926.. Această facultate a jucat
rolul principal în românisarea spiritului dintre Prut şi Nistru.. Afară de
preoţi,studenţii tineri,care o populau din belşug,alcătuiesc prima genera-
ţie de basarabeni naţionalişti în deplină consonanţă cu naţionalismul re-
găţean.Adevărata conştiinţă românească s'a cristalizat în jurul acestei
înalte şcoli de ortodoxie naţională.

Sunt doi factori,pe care trebue să ne bizuim în munca titanică pentru
a ridica Basarabia din ruina în care am smuls-o dela bestiile lui Stalin:
generaţia tânără de intelectuali şi ţărănimea.Prin generaţia tânără înţe-
leg pe cei crescuţi la şcoala naţionalismului.Intre ei şi generaţia social-
democrată,pe care o moştenisem dela ruşi,e o prăpastie.Tinerii basarabeni
simt şi cugetă ca cei mai buni dintre noi.. Ţărănimea basarabeană,năucită
în cei dintâi ani ai stăpânirii româneşti de falsa mistică naţional-ţără-
nistă,s'a dovedit,după ce curentele naţionaliste au pătruns în Basarabia,
de o înţelegere imensă pentru ideea integral românească.Numai între ţăra-
nii din Bucovina am mai găsit o asemenea înţelegere.Sensibilitatea aceasta
e temelia pe care se va reclădi România Nouă.

Nichifor Crainic

LA PUTNA un călugăr bătrân mi-a arătat locul înlăuntrul bisericii, în care stetea odată aninat portretul original al lui Ștefan Vodă. După original el a fost mic de stat, dar cu umere largi, cu față mare și lungăreață, cu fruntea lată și ochii mari plecați în jos. Smad și îngălbenit la față, părul capului lung și negru acoperea umerii și cădea pe spate. Căutătura era tristă și adâncă ca și când ar fi fost cuprins de o stranie gândire.. Coroana lui avea deasupra, în mijloc, crucea toată de aur, împodobită cu cinci pietre nestimate. Sub crucea coroanei urmau Duhul sfânt, apoi Dumnezeu tatăl, cu dreapta binecuvântând, cu stânga ținând globul pământului, pe cercul de margine al coroanei un rând de pietre scumpe de jur împrejur. Imbrăcat era Vodă într'un straiu mohorît cu guler de aur, iar pe gât îi atârna un engolpion din pietre și mărgăritare. Câmpul portretului era albastru, în dreapta și în stânga chipului perdele roșii.

Am întrebat ce s'a făcut cu originalul? Călugărul a răspuns ce însuși auzise. Intr'una din zilele anului 1777, la miezul nopții, Buga, clopotul cel mare, a'nceput să sune de sine, întâiu încet, apoi tot mai tare și mai tare. Călugării treziți din somn se uitară în ograda mănăstirii. In fioroasa tăcere, în sunetul clopotului, ce creștea treptat, biserica se lumina de sine înăuntru de o lumină stranie și ne mai văzută. Călugării coborîră într'un șir treptele chiliilor, unul deschide ușa bisericii.. în acea clipă clopotul tăcu, și în biserică era întunerec des, Candelele pe mormântul lui Vodă se stânseră de sine, deși avusese untdelemn îndestul.

A doua zi portretul Voevodului Moldovei era atât de mohorît și de stâns, încât pentru păstrarea memoriei lui un călugăr, ce nu știa zugrăvi, a făcut copia ce există astăzi. Aprinde-se-vor candelele pe mormânt? Lumina-se-va vechiul portret?

Mihai Eminescu

LA PAȘTI de G.Topârceanu

Astăzi în sufragerie
Dormitau pe-o farfurie,
Necăjite și mâhnite,
Zece ouă înroșite.

Un ou alb, abia ouat,
Cu mirare le-a'ntrebat:

- Ce vă este, frățioare,
Ce vă doare?
Nu vă ninge, nu vă plouă,
Stați gătite'n haină nouă
Parcă, Dumnezeu mă ierte,
N'ați fi ouă..
- Suntem fierte!
Zise-un ou rotund și fraise
Lângă pasca cu orez.

Și schimbându-și brusc alura,
Toate-au început cu gura:
- Pân'la urmă tot nu scap!
- Ne gătește de paradă.
- Ne ciocnește cap în cap
Și ne svârle coaja'n stradă..
- Ce rușine!
- Ce dezastru!
- Preferam să fiu omlet!
- Eu de m'ar fi dat la cloșcă,
Aș fi scos un pui albastru..
- Și eu unul violet..
- Eu, mai bine-ar fi să tac:
Așa galben sunt, că-mi vine
Să-mi închipui că pe mine
M'a ouat un cozonac!..

&&. In Ianuarie a avut loc, la Geneva, căsătoria d-rei (fârșeroată) Stela Ciufecu-Lugojana cu d-l dr. Achim Berlovan; nuni, d-na Baatard-Nanu și d-l Const. Drăgan.- Tot în Ianuarie, la biserica română ortodoxă din Toronto a avut loc cununia camaradului Vasile Guian cu d-ra I. Mariane. Nași, d-na și d-l Sebastian Manea. Masa și petrecerea au fost în sala de festivități a Casei Române. Urările le-au făcut M. Hojbotă, N. Tănase și dr. D. Ordeanu. Cu o frumoasă orchestră românească s'a petrecut până în zori. A doua zi a urmat o masă camaraderească, în casa nașului, unde s'a petrecut legionărește cu cântece și multă voe bună.- In Februarie a avut loc, tot la Toronto, cununia d-lui Const. Tudorache cu d-ra Elena(?), nași fiind d-na și d-l Gh. Bălașu. Masa și petrecerea au continuat în Hamilton, unde au participat și camarazii din Toronto și Windsor.- Duminică 27 Februarie a avut loc, în Capela abației Părinților Benedictini din Paris, cununia religioasă a d-lui Grigore Pop-Câmpeanu cu d-ra Denise Reignier.- In aceeași Duminică s'a făcut în biserica română din Roma cununia religioasă a soților Franca și Laurențiu Alduca.- Tuturor, cele mai cordiale urări din partea "Vetrei".-

- Deasemenea, cu ocazia fericitului eveniment al nașterii tinerelor vlăstare, transmitem -odată cu urările noastre pentru viitorul noilor născuți, felicitări familiilor respective: dr. Nicolae Iliescu (St. Unite), av. Laurian Țâlnariu, I. Ceaușescu, Oct. Socoliuc și D. Lecnties (Germania).-

C R I S T O S A Î N V I A T !

PANFARONADĂ ȘI INCONȘTIENȚĂ

"Vatra" s'a ocupat în nenumărate rânduri de soarta Românilor din Pe-
ninsula Balcanică, amenințați, în plină Europă, acum, în epoca celei mai sgo-
motoase proclamări a drepturilor omului, cu desnaționalizarea. Am stăruit
în special asupra fraților noștri din Grecia, țară care -spre deosebire de
Jugoslavia, Bulgaria și Albania, unde, până la prăbușirea regimurilor comu-
niste de acolo, orice intervenție în favoarea dreptului și a bunului simț
e sortită eșecului,- face mare tapaj de apartenența sa la blocul statelor
nu numai libere, dar apărătoare dârze ale libertăților oriundo încălcate.
Când a apărut "Vocea libertății", noi, orientându-ne după nume, și mai
ales după faptul că redactorii ei se bucuraseră din plin de libertățile
din România, ne credeam în drept să sperăm în ea un aliat, un luptător con-
vins pentru libertatea, azi călcată în picioare, a Românilor din Grecia. Dar,
după vreun an de apariție, neobservând încă, în coloanele foii dela Atena,
nici măcar o vagă aluzie la durerile fraților noștri din Tesalia, Pind, Epir
și Macedonia grecească, deși cuvântul redactorilor -ca cetățeni ai țării,
dacă nu altfel- n'ar fi putut rămâne fără influență, tăcerea a început să
dea de bănuit asupra sincerității cu care d-nii Moussou, Wultepsi și Petro-
pouliadis înțeleg să lupte în duhul titlului acelei publicații. De aceea,
am căutat, în numărul de pe Septembrie trecut, să le atragem atenția asupra
faptului că libertatea e una și indivizibilă, că nu poți fi adeptul ei în-
tr'o parte și negatorul ei în alta; altfel, dârzenia cu care numita foaie
susține eliberarea României dă de'nțeles -când n'ar fi vorba de o diver-
siune, pentru a ne distrage atenția dela gemetele înăbușite ale neamului
nostru gâtuit în Elada- mai mult un interes particular decât o generoasă
convingere: de a se pune bine cu Românii, în vederea întoarcerii de mâine
într'o țară unde.. s'a trăit destul de bine. Mărturisim că apoi ne-am căit
de a fi fost poate cam aspri: căci, într'o satrapie a bunului plac, cum este
Grecia, e natural ca nici presa să nu poată spune chiar ce vrea, fapt care
ar fi putut explica tăcerea vajnicilor apărători ai drepturilor omului de
la "Vocea", așa de pompos intitulată a "libertății", în ce privește sălbatica
prigoană a elementului românesc din patria lui Ipsilante.

Iată însă că, în numărul din Februarie 1955, foaia din Atena rupe aceas-
tă tăcere, vrând parcă să dovedească că există, totuș, și în Grecia o liber-
tate: aceea de a spune lucruri certate cu adevărul și cu buna cuviință. Pen-
tru edificarea cititorilor, publicăm în întregime nerușinata "lămurire", căci
n'o putem numi altfel, scrisă de niște oameni cari-și închipuie, se vede, că
atitudinea lor de astăzi nu va avea niciodată să tragă în cumpăna atitudi-
nii pe care viitorul stat român va avea-o față de străinii ce vor voi să
se întoarcă acolo. Iat-o, cu sublinierile noastre:

"Pentru prietenii noștri români de bună credință, socotim necesară o
scurtă lămurire în privința tratamentului minorităților în Grecia. Cunoaș-
terea situației din această țară ne permite să afirmăm cu tărie că, de fapt,
nu există în Grecia o problemă minoritară. Grecia e o țară cu regim pur de-
mocratic. Aci s'a născut democrația, aci s'a desvoltat și tot aci, de fiecare
dată când era amenințată, a fost apărată fără precupețirea sacrificiilor. Ce-
tățenii greci, independent de origina lor, cât și străinii stabiliți pe pă-
mântul Greciei se bucură pe baza Constituției, a legilor în vigoare și a
convențiilor internaționale, de o deplină libertate culturală, religioasă,
profesională, etc. A tăgădui cineva această libertate înseamnă a tăgădui a-
devărul. Nici o discriminare nu se face între greci și ceilalți locuitori
ai țării în ceeace privește aceste libertăți, garantate de Constituția grea-
că. Nu trebue bineînțeles uitat faptul că Grecia a trecut în ultima vreme
printr'o perioadă de lupte interne, provocate de dușmanul civilizației și
libertății: comunismul. Națiunea întreagă, într'o înmănunchiere a tuturor fi-
ilor ei, a sdrobit cu prețul unor jertfe neînchipuit de grele și dureroase
pericolul care-i amenința însăși existența. Dar hidra bolșevică continuând
și azi să-și îndrepte tentaculele spre Grecia, așa cum le îndreaptă și spre
restul lumii libere, poporul grec e nevoit să ia măsurile necesare pentru
a-și apăra libertatea, de care este legată și libertatea restului lumii.
Din oricare alt punct de vedere și în fața realității incontestabile,
nimeni nu poate vorbi despre măsuri restrictive sau discriminatorii în Gre-
cia tuturor libertăților și ținem să subliniem că orice provocări și afir-
mații de asemenea natură sunt pure calomnii. Și ar fi foarte regretabil da-
că asemenea calomnii și insinuări din partea unor elemente răuvoitoare și
slujind interese nedefinite reușesc să influențeze oameni de bună credință.
In Grecia există de fapt un singur abuz: abuzul de libertate".-

Dac'ar fi să se ridice un monument

ştienţei, ar fi greu de găsit un text mai reuşit ca cel mai sus reprodus. Trecem peste caraghioslâcul bâlbâitelor fraze ce cată să justifice teroarea din Grecia prin.. "pericolul comunist": parcă ne vedem în satrapia lui Carol al II-lea, unde pretextul "ordinei publice" voia să legitimeze toate asasinatele. Evidenţa, pentru toată lumea, a sfruntatelor neadevăruri din această "lămurire" ne scuteşte, deasemenea, să mai intrăm în detaliile adevăratei situaţii din "ţara tuturor libertăţilor" pentru minorităţile română, bulgară şi albaneză. Până şi un ziar grecesc, "Kastorias", nu se poate reţine de a desvălui, profitând pe semne de un moment de neatenţie al cenzurii, un aspect al prigoanei, când, în nr din 7 Noembrie 1954, scrie negru pe alb: "In timp ce toţi grecii judecaţi şi condamnaţi, după răsboi, fură graţiaţi şi puşi în libertate, alte sute de condamnaţi, de origină bulgară şi aromână (Kuţovlahi) continuă să lâncezească în închisori.. Şi să se ţină seamă că vinile acestora sunt fleac faţă de crimele miilor de greci ce circulă liniştiţi printre noi şi unii dintre ei ocupă chiar funcţii importante, iar noi trebue să ne ridicăm pălăria în faţa lor când îi întâlnim pe stradă".

Nu era mai simplu dacă, buni cunoscători ai situaţiei din Grecia, cum singuri se laudă, redactorii dela "Vocea" ar fi publicat, în locul unui comunicat ce siluește conştiinţa, ceva statistici? Cititorii ar fi fost desigur mai bucuroşi să fi avut sub ochi, în locul insultelor din "lămurire", nişte adevărate lămuriri cu privire la numărul, locul şi modul de funcţionare al şcoalelor, bisericilor, teatrelor şi publicaţiilor din Grecia în limbile română, bulgară şi albaneză. In acest mod, lumea ar fi fost convinsă mai uşor de "calomnia" celor ce neagă binefacerile regimului grecesc pentru minorităţile din acea ţară. Sau poate, în acest caz, paginile "Vocii libertăţii" ar fi ieşit.. albe? Sfidăm pe redactorii acestei foi, care găseşte aşa de comod să insulte fără să simtă nevoia de a-şi şi dovedi afirmaţiile, să ne indice localitatea unde funcţionează, pentru sutele de mii de Români din Grecia, o singură biserică, o singură şcoală, un singur ziar românesc! Dacă această dovadă n'o face -şi n'o va putea face!- tot "comunicatul" se reduce la o tristă fanfaronadă, o sfidare ce jigneşte sângeros suferinţele atâtor oameni cari, în "ţara tuturor libertăţilor", n'au nici libertatea de a se ruga în propria lor limbă!

Dar dacă fanfaronada grecească e arhicunoscută, e cinstit să constatăm, cu infinită durere, că ea e încurajată, în cazul de care ne ocupăm, chiar de inconştienţa unora dintre Români. Iată, de pildă, pe un Aurel Decei, de neam mocan din Gurarîului (Sibiu), care, în timp ce fraţii săi din Grecia luptă desnădăjduit spre a-şi păstra fiinţa etnică, îndrăzneşte să vorbească, în coloanele aceleaşi foi greceşti (Ian., p.5), de "legăturile sufleteşti şi prieteneşti" dintre Grecia şi România, "ţări ale tuturor libertăţilor politice şi sociale"; ce-ar fi spus d-l Decei dacă, pe vremuri, vreun politician "regăţean" ar fi făcut asemenea declaraţii vreunei publicaţii din Budapesta, care, totuş, tolera ceva şcoli, biserici şi gazete româneşti în Transilvania? Intrebăm numai aşa, ipotetic, căci, altfel, bărbaţii noştri politici de pe atunci aveau altă concepţie în ce priveşte demnitatea.. Acelaş domn, plătit pe vremuri cu bani grei ca să apere interesele româneşti şi nu altele, se mai arată, în aceeaşi publicaţie, mişcat de "sentimentele de dragoste pe care le exprimă astăzi fiecare grec emigrat" pentru România, nebăgând de seamă că această "dragoste" e pentru "moşia" românească, unde "grecul emigrat" se gândeşte să se întoarcă pentru a-şi continua mănoasele afaceri, şi nu pentru viţa noastră românească, care, în ţara lor, în Grecia, se stinge înăbuşită de lipsa oricărei libertăţi, în timp ce "grecul emigrat" dela "Vocea libertăţii", departe de a-i lua în vreun fel apărarea, are chiar neobrăzarea să dea comunicate mincinoase şi impertinente ca cel mai sus reprodus. (Ca o atenuantă pentru d-l Decei, putem spune, numai, că d-sa e un fanatic adept al "comitetului" lui Vişoianu)..

Tot la capitolul inconştienţei naţionale ne vedem siliţi să înregistrăm pe d-l Al. Gregorian, care laudă "Vocea libertăţii" pentru "sporul de documentare şi înţelegere în tragedia poporului român" (cu "lămuriri" ca cea de mai sus?..); pe d-l N. Dianu, care, vorbind de redactorii "Vocii", e de părere că "alături de aşa prieteni mergem cu încredere la lupta de.. liberare şi întregire" (tot "alături de aşa prieteni" o fi vrând să elibereze Basarabia şi Bucovina?..); pe "fratele" Manzatti, care se arată deadreptul copleşit de "totala obiectivitate" şi de "dragostea şi pasiunea depusă întru apărarea dreptăţii româneşti" de către grecii dela "Voce"; pe d-l Serdici, care ţine să "felicite" acea foaie pentru "linia de acţiune"; pe d-l Gr. Manoilescu, care, deşi în altă parte a foii greceşti face nişte constatări juste, ţine totuş să considere "Vocea" ce ne tăgădueşte existenţa în Balcani drept "un bun ziar românesc".-

Dar cazul care ne-a isbit cel mai dureros, la acest capitol de inconştienţă, e al lui Vasile Posteucă: pentrucă, fiind el membru, şi încă vechi, al Mişcării Legionare, eram în drept să presupunem, la dânsul, mai multă sensibilitate pentru problemele de existenţă, adică de viaţă, ale oricărei ramuri româneşti. Ei bine, până şi el, bucovineanul dela altă margine de ţară unde ni se asasinează neamul, a ţinut să trimită o pomană lungă de două coloane, debordând de entuziasm pentru foaia grecească dela Atena, pe care o consideră "mânată de idealul libertăţii" şi, natural, o "admiră". Slăbiciunea-i de a-şi vedea peste tot numele, uşurinţa cu care-şi lasă gâdilată vanitatea, sunt unanim ştiute, dar unii mai sperau poate, la el, în vreun frâu al demnităţii româneşti. Mai mult pentru a face în ciudă grecilor, a căror fanfaronadă e pusă în serioasă concurenţă de fanfaronada lui Ţilică, dar şi pentru amuzarea cititorilor ce n'au plăcerea să vadă "Vocea libertăţii", redăm câteva pasagii din avântata -fără rost- scrisoare a poetului bucovinean:

"Vă trimit -începe Posteucă- cuvântul meu de preţuire şi îndemn pentru lupta ce-o duceţi în numele libertăţii popoarelor noastre". S'ar crede că scrie în batjocură; îndată, însă, Ţilică al nostru se pune să admire, la gazetarii greci, "îndărătnicia de a nu ceda din lumina idealurilor şi de a nu apleca în faţa nimănui steagurile libertăţii", îndărătnicie pe care simţul fin al poetului a observat-o, natural, la d-nii Petropouliadis, Wultepsi & Co. "Neamurile, dacă mai vor să trăiască.. au datoria să jertfească totul pentru a înfrânge monstrul", continuă, nepoliticos, Ţilică, care n'a băgat de seamă că vorbeşte de funie în casa spânzuratului.. Ţeapăn pe făgaşul cufurelii sentimentale, cu vorbe pârâitoare şi seci -pe cât de mincinoase-, poetul explodează de-acum fără putinţă de zăgaz în nasul grecilor dela "Voce", lansându-se, cu piedica socotinţei ruptă, în extazuri idolatre: "Vă văd -exclamă el cu febră- cruciaţi ai timpurilor moderne, pentru Hristos, pentru libertatea lumii. Lupta Dv capătă strălucirea propriilor noastre eforturi, deoarece stăm cu faţa la duşmanul comun: hidra comunistă, setea de stăpânire a duhului satanic, desmăţul magiei materialiste.. Atitudinea Dv e cel mai frumos omagiu ce ni se aduce nouă Românilor ca neam liber şi ospitalier.. Dumnezeu să vă dea puterea.. de a ţine steagul omeniei şi libertăţii cât mai sus... Salut şi omagiez în Dv, de sub cupola măreaţă a dorului de ţară şi libertate, pe crainicii curajoşi şi jertfelnici ai lumii noi, de mâine": nici mai mult nici mai puţin! Descărcat, în fine, de acest.. efort al legării de vorbe sbârnâitoare, d-l Posteucă încheie salutând, natural, "frăţeşte"..

Dar, pe lângă partea tragicomică, scrisoarea mai atacă, din păcate, o chestiune foarte dureroasă, în care autorul se bagă cu tot veninul rânzei personale faţă de unii susţinători ai latinităţii din Balcani, comiţând, din ură evidentă, o adevărată trădare de neam. Dânsul se osteneşte, anume, să găsească celor dela "Vocea libertăţii" o scuză a faptului că nu se ocupă de asuprirea Românilor din Grecia: "Sunt situaţii -scrie textual- care vă depăşesc puterile şi care v'ar înfunda pe linii secundare, obligându-vă să neglijaţi ţelul suprem: lupta împotriva comunismului". Dus de valul beţiei de cuvinte, Posteucă uită că aspectul cel mai hidos al comunismului este însclăvirea neamurilor, şi că împotriva sclaviei au luptat toate popoarele, de când există omenirea, indiferent dacă asupritorii se cheamă faraoni, fanarioţi, ţari, habsburgi ori comunişti. Dacă luptăm pentru libertatea naţiunilor, cum putem uita că în cuprinsul vremelnicelor graniţe greceşti există nişte neamuri care n'au nici cel mai elementar drept naţional? "Ţelul suprem", acum, e viaţa, viaţa neamului tău; apărarea lui, împotriva oricui, nu poate constitui o "linie secundară" decât în capetele seci, robite de "schizofrenia" scrisului.

"Ştiu -scrie, inconştient, idealistul frazelor sforăitoare- că stăpâniţi încă de şovinisme şi ireductibilităţi liceale, unii din confraţii exilului perorează sentimente şi atitudini antifanariote". Vădit ruşinat de.. josnica atitudine a "confraţilor", d-l Posteucă caută oarecum să-i.. scuze, "rugând" pe d-nii dela foaia din Atena "să aibă înţelegerea necesară", evitând de a se mânia cumva prea tare.. Hei, domnule ajutor de comandant legionar! Un bucovinean de mare clasă, dar care nu se chema posteucă ci Dimitrie Onciul, scria, prin 1904, istoricului Arginteanu: "A povesti neamului viaţa şi faptele fraţilor din Balcani şi din Pind, origina lor falnică, trecutul lor viforos şi luptele lor nesfârşite pentru existenţa naţională este o întreprindere ce merită laudă şi încurajare. D-l Posteucă, în schimb, e de părere că lupta pentru existenţa neamului românesc din Balcani e chestiune de.. şovinism liceal! Ce-ar zice d-sa dacă un macedonean, să spunem, ar scrie năsbăţii din acestea unui ziar rutean din Cernăuţi, cu privire la Românii bucovineni cari, chiar acum, abia-şi mai trag sufletul de "neagra străinătate" ce i-a cuprins?.. Evident că asemenea nerozii Grecii le-au primit cu multă

satisfacţie, publicându-le -poate şi pentru a da o palmă nesăbuitului autor- chiar lângă comunicatul care tăgăduişte, negru pe alb, c'ar fi existând vreo opresiune a minorităţilor din Grecia.

Trebue să cităm, din obiectivitate, câteva rânduri, scrise cu simţul răspunderii, în aceeaşi gazetă de d-l Gr. Manoilescu, care totuş, spre deosebire de Posteucă, nu mai pretinde a fi legionar, ci se resemnează -dezinteresat, desigur..- la rolul de perdea a flirturilor d-lui Sima: "Cum orice adevărată prietenie trebue zidită pe sinceritate şi reciprocitate -scrie d-sa- suntem datori să amintim că norii care de mai multe ori au întunecat în trecut prietenia greco-română, pot apărea din nou la orizont atâta vreme cât fraţii noştri de pe pământul Greciei nu se bucură de aceeaşi libertate şi de acelaş respect al fiinţei lor naţionale de care s'au bucurat grecii în România liberă. Acei care s'au născut şi au trăit la noi pot face mult pentru a înlătura aceşti nori şi a-i împiedica să se mai ivească în viitor".- Lecţia aceasta de demnitate românească, din partea unui nelegionar, ar fi să cadă ca o usturătoare palmă peste obrazul "comandantului" legionar Posteucă, dacă se va întâmpla s'o citească într'un moment de luciditate..

De altfel, d-l Posteucă nu-i la prima lovitură piezişă. Prin 1938, când Căpitanul său şi camarazii se găseau, caşi Românii macedoneni de astăzi, într'o încleştare pe viaţă şi pe moarte cu duşmanul, Ţilică -poate tot din goanga de a-şi vedea numele tipărit- preamărea prin foile din Cernăuţi pe "voevodul culturii", asasinul Căpitanului şi al generaţiei sale de Români. Pentru ca astăzi, acelaş Posteucă, specializat între timp în arta de a face cu ochiul, alternativ, parohiilor catolice şi episcopiei ortodoxe din America, să dea vârtos din coate pentru preluarea comenzii legionarilor din Canada. "Talentul nu justifică toate încarnaţiile, precum frumuseţea nu justifică toate prostituţiile", spunea odată Petre Carp; dar Posteucă n'a avut timp, se vede, să mediteze la astfel de bagatele..

N'am vrut să nedreptăţim pe redactorii "Vocii libertăţii", negând cezarului ce-i al cezarului: dacă înşişi Românii se coboară la asemenea criminale abdicări scriind mai mult din patima de a-şi vedea numele la gazetă, nerozii ca cele reproduse, cum putem pretinde ca oameni de altă origină să ne susţină interesele? Ci, în încheiere, pe lângă indicarea instituţiilor româneşti din Grecia, pe care am cerut-o (şi ne obligăm s'o publicăm în primul număr, pe prima pagină), am mai face o propunere: e dispusă "Vocea libertăţii" să susţină instituirea unei anchete internaţionale, sub controlul Naţiunilor Unite care să constate situaţia adevărată a Românilor din Pind, Tesalia, Epir şi Macedonia? N'ar avea nicio surpriză de temut, de vreme ce Grecia, cum o laudă "Vocea libertăţii", "a fost şi va fi campioana libertăţii", de vreme ce "aci a sunat goarna libertăţii popoarelor balcanice". Aşa, s'ar spulbera şi "calomniile" cu privire la oprimarea Românilor de acolo. E bine să se ştie că Grecii refugiaţi din România nu se pot aştepta, în ţara eliberată, la alt tratament decât corespunzător cu interesul pe care ei şi-l dau astăzi pentru soarta fraţilor noştri Români din Grecia.-

P. V.

A T U N C I de Octavian Goga

Un gând răzleţ îmi spune mie,
Că'n umbră mai aşteapt'un val,
O mare volbură târzie,
Cu chiote de vijelie
Să-şi ducă clocotu'n Ardeal..

Atunci, în ziua dezlegării,
Pământul nostru abătut
Il veţi găsi în largul zării

Şi'n toate unghiurile ţării
Atât de gol ş'atât de mut..

Dar morţii s'or porni să vie
Şi'n vesel zâmbitor convoi,
Vă vor iubi cu frenezie.
C'aţi împlinit o datorie
Nu pentru ei, ci pentru voi.

&&. Afirmă DACIA din Sept. 1954, la p.29, că "în Mişcarea Legionară nu există în momentul de faţă o altă persoană care să-l poată înlocui pe Horia Sima".- Unde să-l înlocuiască? prin alcovuri?..

&&. Se laudă Traian Puiu în VESTITORII din Dec., p.10, că "gândurile, viaţa şi faptele lui Ionel Moţa" l-au scos "din starea de indiferenţă faţă de bine ori de rău, de urît ori de frumos".- Nu prea se cunoaşte..

&&. Afirmă BIRE din 15 Martie că "în nobila profesiune a scrisului au găsit refugiu toţi aventurierii politici ai exilului".- Spovedania e simpatică, dar nu de-ajuns de onestă: căci, dacă e adevărat că kir Théo e aventurier, faptul e legat de motive de chiverniseală şi nicidecum politice..

CONSIDERAŢII EXTERNE

& L'enfant terrible. Aşa dar, teribilul Mendès France, fiul lui David Hirsch şi Sara Cohen, a fost răsturnat. Şi cel care i-a pus cea mai mare piedică a fost tocmai un coreligionar de-al său, din propriul său partid: René Mayer. Să fie fără tâlc acest fapt? Poate misiunea lui Mendès France a fost să arate "occidentalilor" (noţiunea este imprecisă) că alesul său popor ţine cu Occidentul.. După cum Mayer în mod gălăgios şi ostentativ a vrut să demonstreze Sovietelor contrariul. Deci, speculaţie pe două tablouri cu elemente de aceeaşi rasă spre a înlătura suspiciunile din ambele părţi (eventual şi şantajul cu represalii) şi pregăti terenul pentru coexistenţă. Căci, în ultimă analiză, piedica pusă lui Mendès France este în realitate o piedică pusă ratificării acordurilor dela Paris şi Londra. Face parte din manevrele care au torpilat CED-ul aproape cinci ani de zile, lovitura de graţie primind-o chiar dela "copilul teribil" al Franţei. Fără îndoială, aci se încâlcesc şi alte mobiluri. Ele însă rămân accesorii, oricât de mult li s'ar exagera importanţa pentru diversiune.

& Alarmoformoza. Alarma cu Formoza pare a se fi potolit; dar de ce atâta tărăboi? Preşedintele Eisenhower a luat iniţiativa să evacueze insulele deţinute de naţionaliştii chineji în apropiere de continent. De voie de nevoie Ciang a acceptat. Încruntatul Molotov a spus fără să vrea, spiritual, că nimeni nu-i va împiedica să evacueze: asemenea "cruciade" ale retragerilor Eisenhower poate să le continue.. Conducătorii comuniştilor chineji, bucuroşi că li se evacuează pe gratis insulele ce le stăteau în coaste, fac pe viteji să arate "boborului" -pe drept cuvânt- cât de temuţi au devenit ei.. Lucruri curioase dar totuş de înţeles. Greu ar fi însă de înţeles dramatizarea occidentalilor. Era nevoie oare de atâtea mesagii şi paramesagii pentru a arăta fermitate în evacuare? Mai ales că preşedintele american avea deja puteri să se apere dacă va fi atacat.. Dacă toată gălăgia făcută cu acest pas îndărăt nu este spre a pregăti avântul pentru paşi decisivi înainte, atunci rostul ei a fost să acopere scârţâitul schimbării poziţiei cu 180 de grade. Asta tot pentru coexistenţa pregătită de predecesorii săi.

& "Consiliul bătrânilor". Mare vâlvă a stârnit în lumea întreagă înlocuirea lui Malenkov. Politicienii, publiciştii, comentatorii dela radio, etc., se chinue să desluşească motivele neaşteptatei schimbări. Ipotezele se ţin lanţ. Dar enigma rămâne, ca şi atâtea altele, de când bolşevicii s'au instalat la Cremlin. Este cu adevărat atât de enigmatică viaţa politică rusească? Sau s'a creat anume această psihoză pentru a întuneca lucrurile cele mai clare. Ar constitui o enigmă faptul că revoluţia bolşevică în Rusia a dăinuit 37 de ani, depăşind atâtea momente de criză - dar asta numai dacă nu s'ar şti rolul jucat de bancherii evrei din America pentru promovarea ei. Ori, dacă aceşti oameni au avut un interes să promoveze această revoluţie proletară, care face tabula rasa cu tot ce nu le convine lor, de ce ar lăsa-o acum să moară? Pe plan extern deci anumite proptele sunt asigurate în toată lumea. Ele intră în funcţiune automat ori de câte ori se simte nevoie. Poate de aci porneşte şi o anumită aroganţă a celor din Cremlin. Ştiu ei ce ştiu!

Asta pe plan extern. Dar pe plan intern? Şi aci ar fi nedumeriri. Iată de pildă una: cum se face că absolut toţi şefii diferitelor Ceke, Gepeuri, Enkadeveuri, etc., sunt luaţi ca din oală şi lichidaţi când e nevoie? Până la un timp s'a crezut că hăţurile le ţine Stalin care îşi are oamenii săi ascunşi la spatele celor decorativi şi deci arhicunoscuţi. Moartea lui suspectă şi mai ales lichidarea cu atâta uşurinţă a creaturilor sale Beria şi Malenkov arată că este altul (sau alţii) care, din umbră, dirijează imperturbabil totul. Cine să fie acela sau aceia? Un mare ziar londonez remarca de curând că, pentru prima dată, într'un act oficial sovietic, se face menţiune de existenţa unui "Consiliu al Bătrânilor din Sovietul Suprem". Adică al "înţelepţilor din noul Sion" care a devenit Moscova sub bolşevici. Şi fără îndoială, în acest "consiliu" sau "sinedriu" este şi Kaganovici, omul care dela începutul revoluţiei trece prin toate crizele şi cade mereu în picioare. In această perspectivă, şi vedetele orientale umflate, de tipul lui Malenkov, ca şi cele occidentale, apar ca simpli pioni. Gălăgia în jurul lor se face sau din inconştienţă sau din prea mare.. conştienţă!

& "Bomba" cu bomba de hidrogen. In ultimul său discurs, vorbind de armele nucleare, Molotov a ameninţat cu un ton sfidător: "Lucrurile au ajuns la un atare punct, că în producţia armelor de hidrogen nu Uniunea Sovietică ci Statele Unite se găsesc astăzi în poziţie de întârziere". Poate să fie o

simplă lăudăroşenie spre a face curaj tovarăşilor într'un moment de criză. Dar poate că aşa l-a asigurat enigmaticul Kaganovici, care -cum se ştie- e preşedintele său, mai bine zis, depozitarul secretului atomic în Uniunea Sovietică. Faptul nu se exclude, dacă ne amintim de mărturisirile făcute de "savantul" evreu american Oppenheimer că "pentru motive de conştiinţă umanitară a sabotat fabricarea bombei de hidrogen în USA". Asta după ce alţi coreligionari ai săi: soţii Rosenberg, Harry Gold, Emil Julius Fuchs sau Klaus Fuchs, Bruno Pontecorvo, soţii Greenglass, etc., au vândut Ruşilor secretele bombei atomice. Scoaterea la iveală a lui Pontecorvo, cu recentele declaraţii, a fost cu tâlc. Ruşii au avut deci posibilitatea să o ia înainte, iar "Statele Unite să se găsească astăzi -cum a declarat Molotov- în poziţia de întârziaţi".

Desigur, problema are multe aspecte. Oricum, însă, gravitatea acestor trădări este aşa de mare, încât -în mod normal şi legal- scaunul electric ar fi pedeapsa meritată. Şi totuş -exceptând cazul, cu totul izolat, al soţilor Rosenberg, a căror condamnare s'a obţinut numai după ani de violente demonstraţii din partea poporului american- nimeni nu s'a atins şi nici nu se va atinge de aceşti cetăţeni proaspeţi şi neloiali. Sunt tabù pentrucă - pasă-mi-te- alţi savanţi de aceeaşi teapă ar vedea ingerinţe în activitatea şi conştiinţa lor.. Dar mai ales sunt tabù pentrucă îi protejează Baruch, adevăratul depozitar al secretului atomic occidental, supranumit şi regele neîncoronat al Statelor Unite. Ca şi coreligionarul său din Rusia bolşevică, preşedinţii şi guvernatorii trec, se schimbă, dar el cu iniţiaţii lui, recrutaţi pe criterii de rasă, rămân.. Aci, la Baruch, la "bunul său amic" trage Churchill când vine în USA chiar în vizită oficială. Aci vin şi înalţii demnitari americani şi se ţin conciliabule pentru soluţionarea marilor probleme mondiale. Aşa că, în ultimă analiză, secretul atomic rămâne un secret de familie. Psihoza teroarei pe care o degajează eventuala folosire a armelor atomice favorizează "coexistenţa", care, în realitate, ar echivala cu "pax judaica". Când acest lucru se va realiza, atunci se va pune în aplicare aşa zisul plan al bombei atomice, unde atât Baruch cât şi Kaganovici vor depune materialul atomic - păstrând bine înţeles, ei sau prepuşii lor coreligionari, cheile safeurilor. Şi vor începe afacerile, pentru binele umanităţii..

& Crampe de conştiinţă. Se ştie că omul de ştiinţă Oppenheimer, acuzat că a întârziat cu rea intenţie -în mod dolos- de trei ani progresul construcţiei bombei H, a spus înaintea comisiei pentru energia atomică, în faţa căreea s'a prezentat, că a avut frică de ceeace făcea, rămânând paralizat de grozava perspectivă a oroarei şi distrugerii ce se deschidea înaintea ochilor săi. Ar fi foarte frumos, dacă n'ar fi ştiut de trădarea coreligionarilor săi; dar, ştiind, cum de nu se produceau crampele de conştiinţă şi la perspectiva că se da Ruşilor această armă apocaliptică? Intrebarea se pune cu atât mai vârtos, cu cât ţările pe care le-au trădat nu numai că nu i-au persecutat, dar dimpotrivă, le-au dat ospitalitate în momentele grele şi mijloace să se afirme chiar în domeniul cel mai delicat: al apărării naţionale. E clar că aşa zisele mustrări de conştiinţă sunt simple pretexte, menite să ascundă calcule reci şi criminale. Eufemismele de "trădători ideologici", "mustrări de conştiinţă", etc., sunt simple şiretlicuri.

& Documentele dela Ialta. Documentele dela Ialta vin să dovedească cât de îndreptăţite sunt presupunerile, în legătură cu anumite uneltiri, şi cât de temeinic a lucrat Alger Hiss, secretarul personal al lui Roosevelt. Asta este clar. Intrebarea care se pune, însă, este pentru ce s'a ales tocmai acum momentul pentru publicarea lor. De ce nu se aştepta -fiindcă până la alegerile din USA mai e vreme- să fie măcar ratificat tratatul dela Paris şi de Senatul francez? Sau poate s'a urmărit tocmai torpilarea Uniunii europene? Nu-i exclus. Este straniu ca tocmai acei ce se arată atât de dornici (uneori chiar ameninţă!) pentru grabnica ratificare a tratatelor, să facă un lucru care să creeze noi dificultăţi. Sau, poate, şi aci se găseşte la spate tot vreun Alger Hiss? Ar fi în adevăr o măeastră manevră, să-ţi speculezi propriile "erori" tot în scopul pentru care ele au fost înadins comise! Iată însă că, de data aceasta, socoteala de acasă nu s'a potrivit cu cea din târg. Tentativa n'a reuşit, căci Senatul francez a ratificat acordurile. Să fie aceasta un început de desmeticire?

& Negocieri "explorative". In ultima conferinţă de presă, preşedintele Eisenhower şi-a însuşit expresia "negocieri explorative", pusă în circulaţie de senatorul democrat Gorge, preşedintele comisiei senatoriale a afacerilor străine, - şi a promis că va iniţia aceste negocieri imediat după ratificarea completă a acordurilor delà Paris şi Londra. Scopul acestor negocieri

ar fi: să se vadă care este dispoziţia sovieticilor pentru pace. Ci omul de
pe stradă s'ar putea întreba: dar negocierile duse de zece ani încoace,
n'au fost cel puţin "explorative"? De ce acest joc sinistru de cuvinte?
Căci oamenii cari n'au reţinut nimic din experienţa unui deceniu de fre-
cături cu Sovietele, nu pot oferi garanţia că vor înţelege, în noile "nego-
cieri explorative", mare lucru. Mai ales că ei pleacă -din motive care îi
privesc- de la principiul egoist al coexistenţei, fără să aprecieze primej-
dia ce conţine acest principiu, când popoarele orientale, a căror libertate
este şantajată, vor dori şi ele, deziluzionate, extinderea cât mai mult a co-
munismului pe care îl detestă, pentrucă greutatea apăsării lui tiranice să
o suporte cât mai mulţi, pentru a deveni mai suportabilă..

& Bulganin a spus "da" -anunţă agenţia sovietică "Tass"- la propunerea preşedintelui Eisenhower cu privire la convocarea "unei conferinţe a şefilor de guverne ai Marilor Puteri, fără o precisă ordine de zi, în cursul căreia s'ar putea discuta toate problemele". Şi presa de tiraj a început să exalte de bucurie pentru acceptarea ideii avansate de preşedintele Eisenhower. Acum, scrie această presă, "va fi sarcina experţilor să supuie la un examen analitic orice propoziţiune, orice frază, poate orice virgulă a scurtei declaraţii a lui Bulganin". Intr'adevăr, treabă de bizantini! Dar omul de pe stradă s'ar putea să-şi aducă aminte că era tocmai Eisenhower care se lăsa greu pentru întâlnirea celor Patru mari la un înalt nivel. Aşa scria această presă. Ce sfori s'or fi tras între timp de sforarii istoriei!

& "En gros şi en detail". Un evreu de spirit spunea cândva: "Noi, jidanii, ne urîm en detail dar ne iubim en gros"! Uneori însă se urăsc şi en gros! De pildă, cei orientali nu prea "se înghit" cu cei din Occident. Şi acuma continuă imputările, din partea orientalilor, că uşurinţa cu care cei din Occident au provocat pornirile sanguinare ale lui Hitler le-a adus pe cap cunoscutele atrocităţi. Deci ar fi o eroare să se considere că între ei domneşte idila dragostei. Nu s'ar putea explica, altfel, multe lucruri, ca lichidările aşa zişilor evrei cosmopoliţi din URSS. Poate să fie chiar divergenţe de bază în legătură cu realizarea mesianismului de stăpânire universală, de care toţi sunt pătrunşi: unii cred că vor putea domina prin aurul acumulat în Băncile din City sau Wall Street, alţii prin teroare organizată. Se ştie că mai toţi şefii poliţiei secrete din URSS (Uritzki, Jagoda, etc.) au fost aleşi din poporul ales. Intre aceste tendinţe externe, se interpun aşa zişii socialişti sau social-democraţi, cari caută să mijlocească coexistenţa lor şi, deci, a lumii, rămânând pe toate poziţiile. Şi de aci vedem cum manevrează, folosind, în acest scop, creaturile lor de tipul lui Nehru sau Tito.

Dar cu toate aceste divergenţe, niciodată nu se ajunge la rupturi iremediabile. Milenara înţelepciune depozitată de aşa zişii "înţelepţi din Sion" ştie să coordoneze toate tendinţele în sensul mesianismului lor. In această privinţă ar putea fi luaţi ca exemplu. Evident, solidaritatea lor proverbială -adică iubirea en gros- provoacă reacţiuni văzute şi nevăzute. Este suficient să ne gândim la ura fanatică a lumii arabe, la aceea abia larvată a celei germane şi la aceea profundă a Anglo-saxonilor, a căror ipocrizie este din când în când străpunsă de ieşirile impetuoase ale senatorului Mac Carthy. Din această conştiinţă a puterii lor, ieşită din solidaritatea diasporei, pornesc impertinenţele diverşilor Podoleni cari declară deschis că vor să ne ocupe ţara. Puterea lor este mare. Dar şi reacţiunea pe care o provoacă în lume nu e mică. Mai mare ca toate, însă, este puterea lui Dumnezeu, care înseamnă justiţie şi dragoste pentru toţi fiii săi.

& Paradoxe. Poate unele din aceste consideraţii externe să pară paradoxale. Mai ales că se referă la probleme prea complexe, care nu pot fi cuprinse în câteva reflexii determinate de evenimentele în curs. Dar cred că multora li s'a făcut lehamite de gândirea-şablon imprimată de aceleaşi puternice oficine, atât prin normativele conformiste cât şi prin "inspiraţiile capitaliste" ale presei de mare tiraj. Libertatea de gândire este deci circumcisă! S'ar putea să fie ceva riscant abordând probleme pentru care există o complicitate a tăcerii în general consimţită. Nimic nu poate fi însă mai primejdios ca dilema în care sunt puşi Românii de baştină în propria lor Ţară: pe de o parte să fie lichidaţi de sadismul Kişinevskilor delà "securitate" şi, în caz de eliberare, supţi de ploşniţăria podoleană, adică a tuturor netrebnicilor cari, fugând de munca constructivă, pe care le-o oferă ţara lor renăscută, visează iar viaţa trândavă de paraziţi, să trăiască pe spinarea altora.

Dar, pe lângă aceasta: în lupta celor mari, popoarelor mici li se rezervă mizerabilul rol de pion. Toţi îşi bat joc de ele şi de speranţele lor.

Dacă sunt condamnate să fie spectatoare ale istoriei,atunci să fie spectatoare lucide.Să nu se lase îmbătate cu vomitura simbriașilor.Ci să spue lucrurilor pe nume.Căci,mai rău de cum este,nu poate fi.

C. N.

CĂSUȚA DELA NISTRU de Ion Buzdugan

Căsuță părăsită,în satul dela Nistru,
Cu ochii plânși în lacrimi și rugăciuni în șoapte,
Ce glas străin de buhă se tângue sinistru,
Sub strașina ta veche,ca la priveghi,în noapte?

Acolo,lângă vatră,în nopți cu clar de lună.
Eu ți-am gustat lumina,cu bunii și părinții,
Dar au venit capcânii și,pulbere'n furtună,
Ne-au risipit pe drumuri,în prada suferinții!..

La vatra ta săracă a fost lumină caldă
Și-o maică ziua'ntreagă zorea,ca o furnică:
Azi vatra-ți este rece și focul n'o mai scaldă
Și n'auzi ciripitul în cuib de rândunică..

Căsuță părăsită în satul dela Nistru,
Cu ochi scăldați în lacrimi și rugăciuni în șoapte:
Ce glas străin de buhă se tânguie sinistru,
Sub strașina ta veche,ca la priveghi,în noapte?

Și tu,bisericuță din deal,ce stai cu teamă
Și clopotele tale,de ce nu sună'n turle
Să-ți cheme credincioșii? De ce,de ce nu-i chiamă?
Și'n nopți,de peste Nistru,ce haite prind să urle?..

Căsuță dela Nistru,de hoarde pângărită,
Ne-om mai vedea vreodată,la vatra în ruine:
Să-ți îngenunchi în față,icoană răstignită,
Să plâng de fericire,căsuța mea,cu tine?!

&&. Cineva,Elisabeta Soutzou(o fi,cumva.. Șuțu?),descrie mișcător,natural în"Vocea libertății"grecești(Ian.1955),plecarea regelui Mihai din țară."Paznici obrasnici"cătau să-i facă tot felul de șicane.Ce aveți acolo? întreabă unul,zărind"o servietă de piele pe care Regele o strângea în brațe"."Atunci regele -continuă,impresionant,cucoana noastră,care se vede că a fost de față..- deschide încet geanta și cu un gest lent,religios,desfășură steagul românesc,singur odor pe care-l luase cu El".- Din cauza emoției,pe semne,madam"Soutzou"a uitat ce-a scris cu câteva rânduri mai sus: că,adică,"nu încărcătura lungului șir de vagoane din acest trist convoi făcea să geamă roțile pe șine,ci greutatea a două inimi..": ceeace justifică constatarea sinceră,din acelaș articol,că jaful și fuga s'au petrecut noaptea,"căci întunericul e propice acțiunilor josnice și nelegiuite"...

&&. "Exilul românesc"din Februarie a început o furibundă campanie de demascare a lui Horia Sima.Astfel,la p.5 se scrie,fără ocol,că"se găsesc mereu oameni ale căror ambiții disproporționate,vanități rănite sau dorințe de răzbunare îi fac să se pună cu bună știință sau în necunoaștere de cauză la dispoziția intențiilor bolșevice,oridecâteori acestea pregătesc o nouă lovitură,în dosul unei titulaturi demagogice,menită să inducă lumea în eroare și să distragă privirile dela ceeace se urmărește cu adevărat".

Pe alte pagini se afirmă,cu aluzii la fel de clare la fostul șef,că "repetitio agresivitatis est morbus dictatorum" și se vorbește de"dărâmăturile visurilor noastre de sfărâmare a comunismului și de realizare a unui nou tip de om",care să nu mai poftească la nevasta camaradului..

Creștinește însă,se caută și o justificare a decăderii crăișorului.Pe pag.6 se vorbește,astfel,de"înstrăinarea de glie,cu toată gama de influențe asupra sufletelor noastre".. Sub povara anilor de cumplite prăbușiri, "cerințele omenești ale legionarului s'au deslănțuit ca să recupereze senzațiile ce i-au fost tăgăduite dealungul lungilor ani de năzuinți spirituale".- Explicația însă nu ne satisface,căci"cerințele omenești"ale d-lui Sima n'au avut nimic de suferit,dat fiind că,deștept cum îl știm,a avut grijă să-și scoată nevasta din prăpădul ce se întindea în țară - așa că n'avea de"recuperat"nici o"senzație tăgăduită"; aici e vorba pur și simplu de viermele din suflet,care l-a împins în cunoscutul păcat mortal.

&&. Ne sfătuește Doru Horodnic -nu credem să fie Posteucă..- în"America" din 12 Aug.1954,unde ne îndeamnă la republicarea basmelor lui Creangă,Eminescu,Odobescu,Caragiale,Ispirescu,Pann,etc.,"să nu uităm -în acest caz- efectul încurajator și răsplătitor pentru autori".- Cari,văzându-și opera retipărită,ar scrie cu siguranță alte basme..

&&. "Prin semnarea Alianței Tripartite Balcanice între Grecia,Turcia și Jugoslavia -scrie"Vocea libertății"din Sept.- lumea liberă își afirmă,oficial și efectiv,prezența pe malurile Dunării".- Cu Grecia și Jugoslavia?..

&&. Făcând elogiul răposatului preot Truță,"Buletinul militar" din Dec. scrie,în continuare,că"astăzi,această importantă și grea misiune de îndrumător,de apărător,revine,implicit,Episcopului Valerian",care"va trebui să continue drumul trasat de părintele Truță".- O văzurăm și p'asta: păstorul, "continuând"drumul trasat de oile din turmă! Dar care să fi fost pân'acum "misiunea" episcopului Viorel?..

&&. Pomenind de"săptămâna latină"dela Roma,"Vocea libertății"din Atena "uită" să precizeze că acolo a fost vorba și de latinitatea din Balcani: scăpare din vedere? sau teama de cenzură?..

Pe aceeași coloană,ceva mai jos,se amintesc 4 ziare în limba greacă,ce apar în R.P.R.- Românii din Grecia,precum se știe,nu pot scoate niciо gazetă; de ce-o fi teroarea din această țară"liberă" mai mare decât chiar într'o țară ocupată de comuniști?..

&&. Ultima achiziție gazetărească a"Daciei" ,d-l Pimen Ceacâru,e de părere,în nr 16,că"Horia Sima e comandantul Legiunii și pleacă dela conducerea ei numai din două motive: sau moare în luptă,sau părăsește singur șefia".- Dar pentrucă șeful lui Ceacâru nu e prost să moară,cu atât mai puțin să se lase"singur"de șefie,legionarii,ca să se descotorosească,au trebuit să utilizeze a treia alternativă,- care,fiind de factură strict morală,nu putea fi prevăzută de pana d-lui Pimen: au profitat de faptul că și-au surprins crăișorul -ierte cititorii- cu izmenele în mână..

- In acelaș număr,la p.23,S.Bratocea constată că"unde e tiranie,nu putem realiza nici libertatea,nici justiția,nici morala creștină".- Va să zică tot e adevărat că adulterul lui Sima s'a consumat sub semnul teroarei partenerei..

&&. Regimul reperist a eliberat mai mulți evrei din închisori: Jean Litman,Suzana Benvenisti,Haim Wurzel,etc. - însă niciun român: ceeace înseamnă că guvernul reperist,în ciuda lozincilor democrate,face diferențe de rasă..

&&. Ziarele franceze arată că individul Johan Zissu,"fratele unui membru al guvernului român în exil",a făcut o excrocherie de 160 milioane de franci.- Jupân Iancu Zissu are acum tot dreptul să ceară chiar președinția comitetului național..

&&. Susține d-l Posteucă,în Buletinul Asociației române din Canada(nr 2, p.3),că,în ce privește înființarea Asoc."Pro Basarabia","inițiativa apartine tineretului nostru universitar din capitala Franței,care,la 27 Martie 1953, a îmbrățișat cu entuziasm propunerea E.S. N.Diami".- De unde se vede că "inițiativa tineretului" se reduce la.. "îmbrățișarea"inițiativei d-lui Diami..

&&. "Exilul"simist,din Dec.,vorbește de poeziile"ai căror autori poartă pseudonimele Onofrei Pușcăriașul și Ion Stegaru,primul fiind,după toate probabilitățile,identic cu Radu Gyr".- Pentru cei ce sunt la curent cu metodele simiste,și cu sentimentul de repulsie pe care fostul șef îl inspira dragului nostru poet,acest demurț își are tâlcul lui..

&&. Se plânge"Vocea libertății"(Martie,p.8)că"prea puțină atenție acordăm celui mai mare pericol care amenință națiunea română,de când a dobândit conștiința națională.Și acest pericol este treptata ei rusificare".-Și are dreptate! Dar crede gazeta din Atena că opera de grecizare a Românilor din Pind,Tesalia,Epir și Macedonia e mai puțin.. periculoasă?

- D-l av.G.Șerbănescu a vorbit deci de funie în casa spânzuratului când, la Atena,cum vedem pe p.7,"și-a exprimat amărăciunea că în vreme ce sunt condamnați cei care comit crime împotriva omenirii,rămân nepedepsiți cei ce comit crime împotriva libertății popoarelor". Poate la tăcerea"Vocii" în privința sălbaticei opere de desnaționalizare,întreprinsă de guvernul grec în dauna fraților noștri,se va fi gândit d-l R.Arion când,pe p.8,aruncă teribila anatemă: "Blestemați să fie toți aceia ce știind teroarea grea sub care trăim,cunoscând rusificarea -sau grecizarea- masivă care ne macină, opresiunea nelegiuită și mizeria impusă în care ne zbatem,nu protestează din răsputeri și nu fac tot ce le e în putință să înceteze cât mai curând".- Ne asociem din suflet la"blestemul"d-lui Arion,pe care-l voim tot mai dârz..

C A L E N D A R   N A Ţ I O N A L

MARTIE(1812): Se naşte la Iaşi, fiu al marelui vistier Petrache şi al Smarandei sau Zulniei(fata lui Miron Donici, pârcălabul de Soroca), Costache Negri. Prin bunica după tată, se trăgea din vechea familie moldovenească Luca. I-a fost tată vitreg Costache Conachi. Pe evrei îi numeşte "ces tristes sangsues": era huligan..

Martie(1880): Se deschide gimnaziul român din Bitolia(Macedonia). Profesori, între alţii, V.Glodariu şi R.Corvin. Elevi, 55; printre ei: Ion Ciumetti, George Badralexi, Guşa Cionga, Sterie Dinischiot, Costa Ciara, Ion Ghiulamila, Adam Coe, Nicolae Baţaria, Nuşi Tuliu, Pericle Papahagi, Filip Mişa, Tachi Perdichi, Nicolae Tacit, Ion Dalametra, etc.

6 Martie(1475): "O, dacă ar avea ceilalţi principi creştini atâta curaj şi voinţă, câ tu însuţi ai avea forţa corespunzătoare mărimii sufletului tău!"(Senatul veneţian către Ştefan cel Mare).

12 Martie(1423): Alexandru cel Bun dărueşte boerului Batin trei sate la Putna, între care Bătineştii, "unde este casa lui".

12 Martie(1510): Mihnea "cel rău", refugiat la Sibiu, e ucis, pe când se întorcea dela biserică, în plină stradă de Danciul, fiul lui Basarab cel Tânăr, pretendent la Domnie, împreună cu sârbul Dimitrie Iacşici şi cu vistiernicul Albul. Asasinii îşi iau însă imediat pedeapsa delà Mircea, fiul celui ucis, şi dela sibienii, indignaţi de crima comisă. Mihnea e îngropat în biserica Predicatorilor din Sibiu.

14 Martie(1881): Camera dela Bucureşti, animată de o cuvântare a lui Maiorescu, din ajun, proclamă Regatul României, aprobând în unanimitate următoarea moţiune prezentată de gen. Lecca: "Spre a corespunde unei vechi dorinţe a naţiunii, spre a întări în ţară stabilitatea şi ordinea şi a da o garanţie mai mult că dinastia trăeşte în România în aceleaşi condiţiuni ca şi în celelalte state ale Europei şi că, prin urmare, ea inspiră aceeaşi încredere, Camera deputaţilor, în puterea dreptului de suveranitate al naţiunii, proclamă ca Rege al României pe Alteţa sa Regală Prinţul Carol I". Până şi vechiul republican C.A.Rosetti strigă: "Trăiască Majestăţile lor, Regele şi Regina!"

20 Martie(1868): "D-l Maiorescu va face un mare servici limbii şi literaturii noastre, combătând tendinţa transilvană de a le poci sub cuvânt de a le latiniza orbeşte, sau mai bine zică de a le braşoveni. D-lui, care este înzestrat cu un spirit analitic şi ajutat de cunoştinţe variate, ar nimeri foarte mult, dacă ar cerceta asemine lucrările literare din Bucureşti, care mi se par cam nop de-o parte, după cum zice Românul". (Alecsandri către Iacob Negruzzi).

20 Martie(1935): Se înfiinţează partidul "Totul pentru Ţară", sub preşedinţia generalului Gh.Cantacuzino-Grănicerul.

23 Martie(1843): Se naşte la Iaşi, în mahalaua Păcurari, Al.Xenopol. In "Istoria ideilor mele", scrie că tatăl său, anglosaxonul Brunswik, s'a stabilit încă de tânăr la Galaţi. Fiul, trecând dela protestantism la ortodoxie, îşi schimbă numele în "Xenopol". Bănuit că ar fi evreu, a reacţionat mereu cu energie. Mama, Maria, era fata unui fabricant de ţigle, Vasiliu, din Păcurari.

30 Martie(1392): Intr'un hrisov al voevodului Moldovei, Roman I, apare pentru prima dată numele Bucovinei.

1 Apr.(1911): Un grup de 29 Români, sub conducerea prof.dr.Istrati şi Murgoci, pornesc din Bucureşti să viziteze satele româneşti din Balcani.

5 Apr.(1821): "Multe auziri mi-au venit despre Moldova.. acestea, de sânt adevărate sau nu, şi altele care nu îndrăsnesc să le scriu, eu nu ştiu. Prea Sfinţia Ta şi dumneatali trebue să le ştiţi mai bine, iar mai cu dinadins.. urmează să aveţi corespondenţe cu dumnealor boerii moldoveni ca unii ce sântem de un neam, de o lege.. Urmează să ştim cele ce se fac acolo şi să le vestim ceste de aici ca fiind la un gând şi într'un glas Moldova, să putem câştiga deopotrivă drepţăţile acestor prinţipaturi, ajutorându-ne unii pe alţii"(Tudor Vladimirescu, adresându-se cu o scrisoare mitropolitului Ţării Româneşti şi marelui vistier).

9 Apr.(1654): Se stinge Matei Basarab: "Ştiindu-şi sfârşitul aproape, ceru să-l scoată afară în foişorul caselor domneşti, de unde se vedea până departe câmpul înverzit. Aci, sub cerul liber, închise ochii bătrânul voievod. Obiceiul, la noi, ca şi în Apus, era ca îndată după moartea unui Domn să se aleagă urmaşul şi numai pe urmă că se coboară în mormânt. Aşa se făcu şi acum. Se vesti întâi norodului domnia nouă a lui Constantin Şerban, şi numai după aceea rosti soborul de preoţi, în frunte cu patriarhul Macarie al Antiohiei şi cu mitropolitul ţării, slujba morţilor. Trupul lui Matei fu aşezat lângă acela al Doamnei Elina, în Biserica domnească din Târgovişte. Mai apoi, urmând dorinţei celui răposat, el fu strămutat la Arnota, pe pământ oltenesc, în mica biserică din mijlocul codrilor.."(Giurescu).

12 Apr.(1806): Vlahava, căpitanul armatolilor din cantonul Caşia, a ar-
borat, pe muntele Olimp, stindardul răscoalei.
14 Apr.(1714): In preajma Paştilor, soseşte la Bucureşti un trimis al
Sultanului, capugi başa Mustafa Aga. A doua zi, nebănuind nimic, Constantin
Brâncoveanu îl primeşte în Divan, dar deodată vede că i se pune pe umăr nă-
frama de mătase neagră a mazilirei. Trimisul Sultanului îi ameninţă pe boeri
şi pe orăşeni cu năvala Tătarilor, dacă se împotrivesc. Peste două zile, este
numit Domn Ştefan Cantacuzino, fiul Stolnicului.
15 Apr.(1880): Infiinţarea Societăţii de cultură Macedo-Română.
17 Apr.(1938): In noaptea spre Duminica Floriilor, guvernul lui Carol
Lupescu, compus din foşti membri ai partidelor democrate, arestează căpete-
niile legionare în frunte cu Corneliu Zelea Codreanu.
22 Apr.(1897): Moare, la 81 de ani, Ion Ghica: om politic, economist, aca-
demician şi memorialist de rasă, în "Scrisorile către Vasile Alecsandri":
"este unul din puţinii Munteni culţi ai vremii lui, neinfluenţat de lati-
nism sau eliadism. Publicându-şi opera literară în "Convorbiri", deşi înce-
puturile lui aparţin generaţiei literare din 1848, prin atitudinile sale
în problemele limbii, caşi prin tradiţionalismul lui asociat de altfel cu
pregătirea de cultură a unui om modern, Ion Ghica devine un aliat tardiv
al Junimii"(Vianu).

25 Apr.(1399): "In anul 6907, luna lui Aprilie în 25, se ridică Domn în
ţara Moldovei Alexandru Voievod, iar pe Iuga Voievod(înaintaşul său) l-a
luat Mircea". Alexandru, fiul lui Roman voievod, a ajuns deci stăpânul Moldo-
vei cu ajutorul Domnului Ţării Româneşti. Data din letopiseţul dela Bistri-
ţa se poate să nu fie însă exactă. "Poporul, cu simţul lui de dreptate, i-a
zis cel Bun. Şi într'adevăr bun a fost pentru ţara de curând întemeiată a
Moldovei, care aştepta un gospodar să-i desăvârşească întocmirea, şi bun a
fost şi pentru tot norodul moldovenesc, dela Vlădică, al cărui rost el l-a
hotărît pentru întâia oară, şi până la ţăranul, al cărui bordei a fost fe-
rit, în cei 32 de ani de domnie ai lui Alexandru, de pârjolul duşmanilor din
afara ţării, ca şi de jaful viclenilor din lăuntrul ei"(Giurescu).

30 Apr.(1933): Moare, la Paris, Ana Brâncoveanu, contesă de Noailles: "cel
mai mare poet francez, care era despre partea tatălui o Română.. Dela îna-
intaşii români a avut ea acea moştenire de poezie, care, prin bunica ei, so-
ţia lui Dumitrachi Bibescu, bun gospodar oltean, îi venea din neamul, atât
de înzestrat literar, al Văcăreştilor. Tot romantismul ei este de acolo. Dar
simţul ales pentru formă are şi altă origine: tatăl mamei ei, ambasador al
Turciei la Londra, a fost traducătorul în greceşte al lui Dante"(Iorga).

L A   P A Ş T I   de Gh. Coşbuc

Prin pomi e ciripit şi cânt,
Văzduhu-i plin de-un roşu soare
Şi sălciile'n albă floare -
E pace'n cer şi pe pământ.
- Răsuflul cald al primăverii
Adus-a zilele'nvierii.

Şi cât e de frumos în sat!
Creştinii vin tăcuţi din vale
Şi doi de se'ntâlnesc în cale
Işi zic: Cristos a înviat!
Şi râde-atâta sărbătoare
Din chipul lor cel ars de soare.

Şi-un vânt de-abia clătinător
Şopteşte prin văzduh cuvinte;
- E glasul celor din morminte,
E sgomotul sburării lor!
Şi pomii frunţile-şi coboară
Că Duhul sfânt prin aer sboară.

E linişte: Şi din altar
Cântarea'n stihuri repetate
Departe până'n văi străbate -
Şi clopotele cântă rar:
Ah, Doamne! Să le-auzi din vale
Cum râd a drag şi plâng a jale!

Biserica pe deal mai sus,
E plină astăzi de lumină,
Că'ntreaga lume este plină
De-acelaş gând, din cer adus:
In fapta noastră ne e soartea
Şi viaţa este tot, nu moartea.

Pe deal se sue'ncetişor
Neveste tinere şi fete,
Bătrâni cu iarna vieţii'n plete;
Şi'ncet, în urma tuturor,
Vezi şovăind câte-o bătrână
Cu micul ei nepot de mână..

Ah, iar în minte mi-ai venit,
Tu, mama micilor copile!
Eu ştiu că şi'n aceste zile
Tu plângi pe-al tău copil dorit!
La zâmbet cerul azi ne chiamă -
Sânt Paştile! Nu plânge mamă!

==

"Nu se va putea niciodată spune în deajuns ce minunat prinos aduc în
viaţa noastră naţională fraţii noştri macedoneni, aşa de puţini la număr
şi aşa de bogaţi în fapte, poate şi pentrucă în ei e mai multă adevărată
romanitate, şi mai veche, decât la noi. Grecii moderni au dorit că şi-i căş-
tige. Ei însă, urmaşii unor pricepuţi negustori, au ştiut să păstreze pentru
dânşii câştigul, care era cunoaşterea vechii limbi elenice, cu putinţa de
a pătrunde în sfielele ei tainice atât de răsplătitoare, iar sufletul şi l-au
păstrat pentru ei, - şi pentru noi"(Iorga). -

PAŞAPORTARII DESPRE "NEAOŞI"

Cum se ştie,faptele dela Berna au enervat teribil pe reporterii,care
spumegă şi tună.Cu ceva mai mult flair decât d-l Emilian,dela"Stindardul",
care,neîntrebat,s'a grăbit,ieşind din baie,să afirme că lovitura dela Le-
gaţia din Elveţia nu-i opera Gărzii de Fier,comuniştii dela Bucureşti au
recunoscut imediat mâna legionarilor.Indată după anunţul dela Radio Roma
despre atacul dela Berna,ni s'a întâmplat de altfel şi nouă să ne întâlnim
cu un notoriu duşman al legionarilor,care nu s'a sfiit însă să mărturi-
sească: "Ăsta e stilul gardiştilor,nene!".La care,cred că toţi ar trebui
să spună acelaş lucru: patrioţii din Elveţia,deşi legionari,nu au săvârşit
fapta ca legionari,ci ca Români.Ca legionari,nu încă pretutindeni recunos-
cuţi drept cea mai coerentă şi puternică organizaţie anticomunistă romă-
nească din ţară şi de peste hotare,ei ar fi avut,poate,dreptul să stea la
o parte şi să aştepte acte de eroism dela Veniamin,Vişoianu,Cita Davila,
Augustin Popa,Camil Ring,Teodoziadis,Podoleanu; ca Români,şi ştiind prea
bine că salvarea ţării nu poate veni în niciun caz dela leprele susnumite,
au acţionat.De aceea fapta dela Berna trebue subliniată pretutindeni ca
românească,ci nu ca aparţinând unei grupări politice.In felul acesta,ea
n'ar mai fi iritat atâta pe inefabilul Veniamin dela Fundaţii,care şi-a
mâncat şi puţinul credit cât îi mai rămăsese,după declaraţiile făcute,şi
nici pe musiu Bernard-Bercovici dela"Free Europe"din München.

La Bucureşti,cei mai înverşunaţi împotriva patrioţilor din Elveţia
au fost,evident,paşaportarii. S.Brucan,în"Scânteia"dela 1 Martie,reproduce
aidoma înalta polemică,pe care un alt paşaportar,Teodoziadis,o susţine în
exil contra legionarilor.Iată expresii tipice luate de oficiosul comunist
din"Bire",abjecta foiţă a minoritarilor dela Paris: "vandalism huliganic",
"terorişti legionari","acţiune teroristă de tip fascist","bandă legionară",
"Garda de Fier,organizaţie ale cărei metode şi procedee teroriste fasciste
sunt bine cunoscute în Europa occidentală","haidamacii legionari","ultimii
mohicani ai unei organizaţii teroristo-fasciste",etc.Istoricul"crimelor"
legionare e copiat de"Scânteia"din ultimele numere ale maculaturii lui Re-
ne(e)Théo: "Garda de Fier: organizaţie a celor mai feroci şi mai cruzi te-
rorişti fascişti şi a celor mai zeloşi executanţi ai ordinelor scelerate
ale Gestapoului.. Făcându-şi intrarea pe arena vieţii publice prin asasi-
narea prefectului de Iaşi,Garda de Fier s'a caracterizat în întreaga ei
activitate politică printr'un şir de asasinate şi de pogromuri de o cruzi-
me care în unele privinţe a făcut-o să-şi întreacă chiar maeştrii.Cine nu
ştie în Occident că echipelor morţii le-au căzut victime nu numai un mare
număr de luptători antifascişti,ci şi demnitari ai României burghezo-moşie-
reşti,în frunte cu doi primi miniştri în funcţiune şi un fost primministru?".

Cine nu ştie -continuăm noi- că Teodoziadis,Romiţă Boilă,Podoleanu,
continuă să-i plângă pe mieluşeii Domnului: Manciu,care-i chinuia pe fra-
ţii de cruce mai rău ca'n evul mediu,Gavrilă Marinescu şi jandarul Bengliu,
autori de asasinate cu duiumul,Moruzof,Duca,Armand Călinescu şi alţi călăi
de aceeaşi teapă? Cine nu ştie că"La Nation Roumaine",care apare cu bani
publici delapidaţi de Creţeanu,continuă să gângăvească lecţia papagalului,
după care Garda de Fier a fost în slujba naziştilor?

Cu ocazia faptelor dela Berna,paşaportarii dela Paris,ca şi dela Roma,
au mai spus,cu intenţia de a-i discredita pe legionari,că cea mai mare par-
te dintre ei colaborează în ţară cu regimul.Infamia a fost reprodusă şi de
"Pace e Liberta",care se publică la Milano.Iată însă că tocmai când apar
aceste mişelii în presa,pe care o plăteşte d-l Kremer,"Scânteia" iese cu
un lung articol de condamnare a acţiunii din Elveţia,semnat.. de cine cre-
deţi? De careva din legionari? Nici vorbă! Violenta diatribă e opera fos-
tului ministru şi mare fruntaş ţărănist,Mihail Ghelmegeanu! In timp ce le-
gionarii,deci,atrag atenţia întregii lumi,printr'o acţiune curajoasă şi
bine chibzuită ca cea dela Berna,asupra tragediei neamului românesc,supus
exterminării de către ruso-comunişti,- căpetenia naţional-ţărănistă,prie-
tenul politic al Boiliilor-Skoda,ia apărarea regimului dela Bucureşti. Va
publica"La Nation Roumaine",în traducere franceză,articolul lui Ghelmegea-
nu - cu precizarea că este vorba de un fruntaş ţărănist? Dacă legionarii,
în 1940,se liberau şi de această lichea,n'ar fi fost şi ea plânsă printre
victimele"democrate" ale Gărzii de Fier?

"Elemente huliganice fasciste","criminali legionari" - aşa gratifică
fostul ministru naţional-ţărănist oastea anticomunistă a Căpitanului: nu
altfel decât Romiţă şi madam Théo; dar atunci de ce nu se întorc la Bucu-
reşti foştii colaboraţionişti cu ocupantul sovietic?..

Dragoş Măgureanu

CUZA VODĂ ŞI CĂLUGĂRII

..Se ştie cum se administrau mănăstirile în România mai înainte de ve-
nirea prinţului Cuza la tronul acestei frumoase ţări,care din timpul Fana-
rioţilor ajunsese ca o moşie de exploatat pentru streinii venetici.Toţi
egumenii fiind greci,sau mai bine zis"fanarioţi",trimişi aici dela Patri-
arhie ca şi Domnii dela Stambul,ei n'aveau alt scop,altă dorinţă,decât a
trăi în răsfăţare cu avutul moşiilor mănăstireşti; a cheltui în petreceri
de tot felul,aruncând banii cu ochii închişi spre a-şi satisface plăcerile
lor dobitoceşti; iar rămăşiţele sau prisosul îl trimiteau Superiorului ca-
re-i colăcise aci,ca un prinos nemuncit pe care îl trăgeau din sudoarea
bietului ţăran. Mănăstirea X,astfel administrată de egumenii fanarioţi pâ-
nă în timpul lui Cuza Vodă,n'avusese parte de nicio îmbunătăţire,de nicio
reparaţie internă sau externă,căci nimeni nu se interesase de starea ei
materială,şi astfel,din măreţele edificii ce o compuneau,din frumoasele
chilii ce o înconjurau,spiritul rău al călugărilor făcuse a nu rămâne de-
cât nişte ziduri negrite de timp,nişte coperişuri putrede aproape distruse
şi învelite cu muşchi,căci veniturile moşiilor ei se consumau cum ziserăm,
la ospeţele egumenului şi la îndestularea superiorului dela Patriarhie.

Pe la anul 1861,mănăstirea X rămânând fără egumen,se întâmplă ceva ne
mai pomenit până aci în analele mănăstireşti: fu învestit cu demnitatea de
egumen,poate din greşala Patriarhiei,un Român,ale cărui merite se vede că
nu erau cunoscute superiorului,- căci dânsul,departe de a urma lăcomia
predecesorilor săi,departe de a cugeta la petreceri,sau la îndatoriri fă-
ţarnice către superiorul ce-l trămisese aci,era om drept,smerit,cu tendin-
ţe nobile pentru misiunea sa,ne având alt cuget decât înfrumuseţarea sân-
tului lăcaş şi punerea în execuţie a hrisoavelor lăsate de fericiţii do-
natori.Prin urmare,îndată ce intră în administrare,şi văzu mizeria comple-
tă în care ajunsese tot edificiul mănăstirii,căută a se încredinţa prin si-
ne însuş despre starea lucrurilor şi despre ce ar fi putut să facă pentru
îndreptarea răului. -Cerule!..(exclamă venerabilul egumen,când făcu primii
paşi în interiorul mănăstirii),fost-a cu putinţă o profanaţie ca asta? Gă-
situ-s'au în lume suflete atâta de perverse încât să nesocotească şi să
desbrace casa lui Dumnezeu de tot avutul ei,lăsând-o a cădea în ruină?
Spuneţi-mi,vă rog,prea cuvioşi părinţi şi fraţi,din ce vreme nu s'a mai
reparat mănăstirea aceasta?

- Nu ştim nici noi! răspunse un bătrân; dar tot ce ştim cu siguranţă
este că sfânta mănăstire ar putea să se zidească numai de aur şi de argint,
cu veniturile moşiilor ei pe câţiva ani.
- Şi ce a fost pricina de s'a lăsat în părăsire cum se găseşte? n'a în-
grijit niminea să se adune veniturile?
- Ba veniturile s'au adunat cu mare îngrijire,dar..
- Dar ce? te rog,urmează,căci vrecsc a şti totul,voesc a cunoaşte de
aproape împrejurările ce au făcut de a rămâne atâta timp nereparată sfânta
mănăstire,când ea dispune de nişte averi aşa de mari.

Bătrânul sta încă pe gânduri,neştiind dacă trebue a vorbi mai mult,
sau mai bine să păstreze tăcerea; căci se temea de a nu avea în faţă-i un
stareţ ca cei din trecut.

- Să vedem -adăogă egumenul- să observăm documentele mănăstirii,să a-
flăm dorinţa donatorilor,şi atunci vom şti ce este de făcut.

Cu aceste cuvinte el porni în revizuirea mănăstirii,deschizând toate
camerele,toate beciurile,toate magaziile,biblioteca şi lada de fier unde
se păstrau hrisoavele,pe care găsindu-le le citi cu mare atenţiune şi se
convinse,din cuprinderea lor,că foştii egumeni abuzaseră în modul cel mai
neomenos,neconformându-se voinţei donatorilor,cari lăsaseră cu limbă de
moarte şi cu blesteme: ca din veniturile moşiilor să se înfrumuseţeze şi
întreţină mănăstirea,să se clădească localuri de şcoale,să se înzestreze
fete,să se miluiască săraci,să se găsduiască călătorii,să se facă şi alte
îmbunătăţiri dictate de Evanghelie. Condus dară de spiritul hrisoavelor,
bunul egumen se ocupă un an întreg cu repararea şi înfrumuseţarea mănăsti-
rii,al cărei aspect se schimbă cu totul,transformându-se chiar micile chi-
lii în adevărate camere de locuinţă,unde călătorii găseau o primire,o masă
şi un culcuş,mult mai bune şi mai mulţumitoare decât în trecut.

Aceste cheltuieli,şi rădicarea câtorva localuri de şcoală,precum şi
înzestrarea fetelor sărace,consumară veniturile mănăstirii,astfel că la
finele anului nu se putu trimite Patriarhiei un ban.Exemplul acesta urmă
şi în 1862,când mai multe şcoale se ridicară,mai multe fete se măritară,
mai mulţi săraci se ajutară.De astă dată Patriarhia primi o sumă oarecare
de bani din fondurile mănăstirii,însă prea mică în comparaţie cu ce i se
trimetea de egumenii fanarioţi; superiorul,indignat asupra egumenului nos-

tru,decretă înlocuirea sa printr'un fanariot,pe care fără întârziere îl
trimise în România.

Era timpul rugăciunii de dimineaţă,când toaca şi clopotul chemau pe
călugări şi fraţi a se aduna în sfântul lăcaş.Tocmai în acest timp,clopo-
tul dela poartă anunţa sosirea unui călător,şi portarul nu întârzie d'a
deschide. Cine sunteţi? întrebă el pe noul venit,al cărui port indica pe
călugărul grec.

- Unu aghios Monahos dela Patriarchie - răspunse cu aroganţă cel în-
trebat,păşind pragul porţii.

- Poftiţi în biserică,cinstite părinte,căci este tocmai timpul rugă-
ciunii - zise portarul.

- Evharisto!.. me duco la egumeno - pârpăli grecul,iuţindu-şi pasul
către scara ce ducea în sala de mâncare.

- Poftiţi în biserică - repetă portarul; părintele egumen îşi face ru-
găciunea,nu este în sala de mâncare.

- Te muncare,adelfe? Ego trebue se vorbesco la egumeno! - bombăni fa-
nariotul,oprindu-se în loc supărat.

- Puteţi vorbi ori cât după rugăciune,acum poftiţi în biserică! - sfâr-
şi portarul,închizând poarta şi îndreptându-se către anvon.

- Ti catergari,hondro chefalos! - mormăi cochinţul printre dinţi,ur-
mând cam fără voe pe portarul care intrase în biserică.

Puţin după aceasta veni în biserică şi stareţul,însoţit de cei mai
în vârstă dintre părinţi,şi se începu rugăciunea obişnuită.Grecul setos
de egumenie n'avu răbdare să aştepte finitul sfântului servici,ci păşi cu
o repeziciune esaltată la locul unde era stareţul şi,fără altă ceremonie,
îi spuse că este un"aghios Monahos dela muntele Athos".Stareţul,printr'o
reverenţă mută,exprimată numai cu capul,şi printr'un semn ce făcu din mâ-
nă,îi dete să înţeleagă că e încântat de vizita sa,şi că-l roagă să rămâ-
nă aci până după terminarea rugăciunii,ca să poată vorbi mai pe larg; fi-
indcă-i plăcea mult să afle câte ceva despre locurile sfinte din Muntele
Athos. Terminându-se rugăciunea,grecul fu salutat din nou de către stareţ
şi de către toţi cei din mănăstire,cari se întreceau a-i face mulţime de
îndatoriri,conducându-l prin grădinile mănăstirii de saduri,de plantaţi-
uni şi de legume,arătându-i tot ce putea fi vrednic de văzut,şi mai pe
urmă poftindu-l la masa splendidă ce era destinată a stâmpăra foamea tur-
bată a lighioanei lihnită din Fanar.

Nu terminaseră încă masa,când grecoteiul scoase din sân pitacul Pa-
triarchiei pentru înlocuirea stareţului român,şi ceru să i se predea mă-
năstirea cu toate averile şi documentele ei.Indignat de această purtare
necomenoasă din partea Patriarhiei,bunul stareţ răspunse în termeni foarte
modeşti,că nu se poate crede destituit,câtă vreme n'a făcut nicio greşală
spre a putea trage asupră-şi disgraţia marelui superior ce-l trimisese aci
ca egumen,şi prin urmare nu se poate supune ordinului de a preda mănăstirea

- Ma egó este venito cu asta hartia dela Megas o aghios Patriarhos -
zise veneticul rânjind batjocoritor - che nu priţepo chind spune la voi nu
cunoaşte! Ego faţe cunoscut'o che sinto egumenó dela asta monastiri.Se me
dato la toate namestis che se me recunoaşti de ştapuno; chind nu vrea as-
ta,ego fac la voi pentru a-mi cunoaşte.

Tonul ameninţător cu care fuseră rostite aceste vorbe nesărate,făcu
pe stareţ să piardă calmul ce păstrase până aci şi,ridicându-se în picioa-
re,se adresă călugărilor şi fraţilor ce erau la masă: Daţi afară pe acest
nemernic strein,care vine să ne ameninţe în locaşul lui Dumnezeu!

Ordinul acesta se execută îndată,şi călugărul grec eşi pe poarta mă-
năstirii,înjurând pe cei ce-l alungau.Galben şi tremurând de supărare,mai
fieros decât tigrul pustiei,grecoteiul gonit din mănăstire apucă drumul
spre Bucureşti şi merse d'a dreptul la Cuza Vodă.Ajuns aci şi primit în
audienţă,el ceru dreptate şi făcu spume la gură înşirând o mie de acuza-
ţiuni la adresa bietului egumen,după ce arătase pitacul Patriarhiei.

In nemărginita sa dorinţă de a cunoaşte totul şi de a face dreptate,
Cuza Vodă ordonă îndată să i se înfăţişeze egumenul pârît,şi când îl avu
înainte-i,îl întrebă arătându-i pitacul de destituire: De ce părinte nu
te supui ordinului mai marilor sfinţiei tale,şi cum ai îndrăsnit să dai
afară din mănăstire pe acest cuvios,care venea să te înlocuiască?

- Măria Ta -răspunse bunul egumen- am avut totdeauna respectul cel mai
nemărginit către semenii mei.M'am supus orbeşte la tot ce mi s'a ordonat,
când a fost vorba de a face sacrificii pentru salvarea cuiva din nenoroci-
rile ce l-ar fi ameninţat,şi n'am ţinut socoteală de liniştea sau viaţa
mea,când mi s'a părut că pierzându-le pe ele aş fi putut contribui la bi-

nele obştesc; dar ceeace se prezintă astăzi înaintea Măriei Voastre,ceeace
s'a făcut cu mine prin acest ordin patriarhal,este un act de nedreptate la
care nu mă aşteptam niciodată,pe câtă vreme ştiu că orice om se pedepseşte
sau se laudă după faptele lui. Eu m'am purtat astfel ca să pot merita,dacă
nu laudă,cel puţin o mică rază de consideraţiune din partea superiorului
meu,şi e bine înţeles că dacă m'am purtat aspru cu părintele care m'aduce
astăzi înaintea Măriei Voastre,cauza este pe de o parte măsura nedreaptă
de destituire fără motiv,ce Sfântul Patriarh a pronunţat în contra mea;
iar pe de alta,necuviincioasa purtare a acestui părinte faţă de mine şi de
întregul personal al mănăstirii,când ne-a arătat ordinul.

- Şi ce fel de purtare a avut părintele la mănăstire? mai întrebă Vodă.

- Cea mai condamnabilă purtare,Măria Ta: venit acolo sub forma unui pe-
lerin,l-am găzduit omeneşte şi l-am chemat la masă spre a se ospăta,în-
conjurându-l cu cele mai călduroase îngrijiri.

- Asta trebuia să o faceţi,precum o faceţi cu toţi călătorii - îl în-
trerupse Vodă.

- Am făcut-o Măria Ta,şi mă simţeam prea fericit de a o face; însă la
masă ne-a prezentat ordinul acesta de destituire,fără cel mai mic comenta-
riu,cerându-mi a-i preda mănăstirea cu toate averile ei - şi pentrucă ve-
dea îndoinţa mea de a mă supune momentan,s'a supărat amarnic,m'a insultat
pe mine şi pe toţi câţi se aflau de faţă,ameninţându-ne că ne va face să-l
cunoaştem de stăpân al nostru.Atunci..

- Inţeleg - zise Cuza - atunci l-ai gonit din mănăstire.

- Oricare altul în locul meu,nu putea face altfel,Măria Ta.

- Minţunele,Măria Ta,minţunile! - strigă fanariotul strâmbându-se ca
toate pociturile.

Vodă îşi încruntă sprânceana la auzul vorbelor necioplite ale fanario-
tului venetic,şi printr'o ochire impunătoare îl făcu să-i îngheţe vorba pe
buze; apoi întrebă din nou pe cel inculpat: Te auzi că prin purtarea sfin-
ţiei tale ai fi meritat laudă şi stimă; să vedem cum te-ai purtat ca să
meriţi ceeace zici.

- Măria Ta -urmă a răspunde bunul egumen- trebue să ştiţi mai întâi de
toate că toţi egumenii ce au fost până la venirea mea în mănăstirea X n'au
venit a se interesa câtuş de puţin de soarta acestui sfânt lăcaş; ei tră-
iau în cel mai mare lux,şi în plăceri lumeşti de tot felul,aruncând banii
mănăstirii fără rezervă,şi trimiţând sume considerabile Patriarhiei; iar
locul mănăstirii cădea în ruină,căci nimeni nu se interesa de dânsa.Venind
eu ca egumen,şi văzând mizeria completă ce domnea aci,am luat hrisoavele
în mână şi m'am convins că ele fuseseră călcate în toată litera lor de că-
tre predecesorii mei.Datoria mea cea mai de căpetenie fiind ca să trăesc
în smerenie,cum trebue să trăiască un adevărat călugăr,am dus viaţa cea
mai modestă,adunând veniturile şi întrebuinţându-le după cum cântă hrisoa-
vele; în reparaţii şi îmbunătăţiri de tot felul la localul şi chiliile mă-
năstirii; în faceri de de şcoale,în ajutarea măritişului fetelor sărmane
şi în alte diferite fapte bune; iar superiorului i-am trimis o prea mică
rămăşiţă ce prisosea,tocmai la al doilea an după venirea mea ca egumen,fi-
indcă hrisoavele aşa dictează,s'apoi nici nu mă puteam gândi să fac icono-
mii din acele îmbunătăţiri,atât de necesare,ca să trămit mai mult superio-
rului,când ştiam că dânsul,ca şi egumenii locali,adună acele sume tot pen-
tru gusturi lumeşti,ca să benchetuiască şi să petreacă cu ai săi în desfă-
tări. Acum dar puteţi înţelege,Măria Voastră,pentru ce superiorul s'a gră-
bit a mă destitui pe mine şi a trămite în locu-mi pe acest monah pretenţios.

- Poţi să-mi arăţi şi mie hrisoavele mănăstirii? întrebă Domnul.

- Le am cu mine! răspunse egumenul,şi în acelaş moment le prezentă.

Cuza Vodă observă cu deamăruntul hrisoavele,şi se convinse că este aşa
cum susţinuse egumenul; apoi dând o aruncătură de ochi şi asupra actelor
justificative de ceeace cheltuise în binefaceri,se întoarse către dânsul
şi luându-l de amândouă mâinile îl felicită cu aceste cuvinte: Părinte res-
pectabil!.. Intoarce-te la slujba sfinţiei tale cu bine; de acum vei admi-
nistra în pace mănăstirea ce ţi s'a încredinţat,căci nu va mai putea ni-
meni să te supere.- Apoi se adresă grecului: Du-te -îi zise- şi spune su-
periorului d-tale că egumenul mănăstirii X bine s'a purtat,şi toţi egume-
nii ar trebui să se poarte ca dânsul; spune-i superiorului că eu am numit
pe acest egumen pe toată viaţa sa.Spune-i asemenea din partea mea,că de azi
înainte călugării Dv nu mai au drept a numi şi destitui pe nimeni în ţara
noastră după placul lor.- Călugărul plecă ruşinat de unde venise; iar egu-
menul se întoarse cu cinste la postul său,investit din nou,pe viaţă,de că-
tre Domnul ţării. Aşa răsplătea Cuza Vodă pe oamenii cinstiţi.

Multe cazuri ca cel narat mai sus s'au întâmplat pe la mănăstiri în
timpul domniei lui Cuza Vodă,şi se zice că din aşa împrejurări ar fi năs-
cut secularizarea averilor mănăstireşti.- * * *- <u>Craiova</u> 1887.-

CORBII NAȚIONALISMULUI(Tribuna liberă)

Ce bine e să spui"națiunea",iar pe urmă să tai și să spânzuri în nu-
mele ei! Naționalismul e un lucru greu și de multe ori mai primejdios de-
cât democrația.Democrația cel puțin se laudă mai mult cu oameni deștepți
decât cu eroi.De aceea va da pseudo-deștepți,desigur și aceștia de multe
ori aproape tot atât de primejdioși ca și deștepții,- dar nu va da pseudo-
eroi,la fel de abjecți,pe cât sunt de sublimi eroii adevărați. O națiune
fără eroi nici nu există,și probabil că unul din țelurile ascunse ale anu-
mitei democrații nemărturisite este și distrugerea eroismului,crezându-se
că prin aceasta se distrug numai națiunile,deși în realitate prin distru-
gerea eroului se distruge umanitatea însăși.Dar cancerul ascuns al demo-
crației se cunoaște bine și își poate găsi remediul prin reînvigorirea na-
țiunilor ajunse la libertate.Naționalismul trage însă cu el și o sumă de
profitori,abuzivi cari,identificându-se cu națiunea,își pot îngădui orice.
Aceștia nu sunt niciodată genii de tipul unui Juliu Cezar,nu sunt nici mă-
car posedați tragici,cum a fost Hitler,ci sunt simpli demagogi,care în loc
să spună,de pildă,"democrație",spun"națiune".Mijloacele întrebuințate și
țelurile sunt aceleași ca în orice demagogie.Dar dacă aceștia ar fi numai
niște politicieni arivişti,lucrurile nu s'ar prezenta încă atât de abject:
arivistul politic se cunoaște,se vede,se identifică și,chiar când face
haită,poate fi combătut.Cel mai sinistru atlet al națiunii este cel senti-
mental-moral,fără țeluri vizibile de arivism în ierarhia Statului.Iarăș nu
este vorba,aici,de vreun Caton,ci cu totul de altceva.

Noi am cunoscut în Țara noastră pe acest om căruia i se sfâșie mărun-
taiele de grija Țării și moralizează necontenit pe toată lumea.L-am iden-
tificat în România de altă dată în cei doi poli ai presei: presa de șantaj
la Stat și presa de șantaj la persoană.Desprinse de orice putere,fantomele
acestor două foste instituții s'au întâlnit în exil,dar una a plecat defi-
nitiv în lumea umbrelor,pe când cealaltă se zbate încă să facă prăsilă,ro-
petându-se în plasma multor neisprăviți cari se sfâșie în exil de grija
Țării și Neamului.Aceștia își scarpină desnădăjduiți râia de toate colțu-
rile care îi opresc în haotica lor goană după a fi cineva.Și argumentul
unic,definitiv,irevocabil,este"PATRIA" cu cel mai mare P imaginabil.Aceș-
tia sunt căzăturile naționalismului în contra pondere la căzăturile demo-
crației care cer fie respectarea tratatelor dela Yalta și Teheran,fie în-
țelegere pentru neputințele d-lui Churchill,fie cumințenie ca să nu-i su-
părăm pe Ruși. In realitate corbii șantajului au trăit ca și ariviștii po-
liticianismului din aceeași substanță: morții războiului de întregire a
României și toți morții și sacrificații dureroasei istorii a Poporului Ro-
mân.Intrebarea este: din ce mai trăesc aceștia în exil? Răspunsul nu e
greu: ariviștii politicianismului trăesc pur și simplu din fostul nume"Ro-
mânia",iar ariviștii moralismului trăesc,ca toți paraziții,mâncând din a-
ceștia și mânjind pe alții. O agitație de presă e lucrul cel mai ușor de
făcut,pentrucă românii în exil sunt dornici oricând să citească orice se
scrie în românește,cu speranța disperată de a întâlni odată o lumină,o în-
drumare,poate chiar o idee.Ceea ce li se dă e departe de așa ceva,dar cel
puțin li se ațâță cu vorbe grosolane ura împotriva unora dintre distrugă-
torii României și de multe ori sunt ațâțați unii împotriva altora,pentru
ca moraliștii pescuitori în apă tulbure,de multe ori foști părtași activi
la distrugerea României,să-și refacă viața în calitate de eroi ai adevă-
rului.Exilul românesc nu și-a găsit încă nicio soluție,datorită coexisten-
ței de confirmare reciprocă a acestor doi poli ai desagregării.Probabil de-
sagregarea trebue să se consume până la capăt pentru ca procesul paralel
întregirii și renașterii României,adică arderea gunoaielor,să se consume
definitiv.

Trebue să tragem însă pentru viitor anumite învățăminte și anume că:
națiunea poate fi o abstracție tot atât de goală ca și democrația sau chiar
Statul.Nici democrația,nici Statul,nici națiunea,nu pot scuza niciun fel
de act ilicit.Pentruca cineva să poată vorbi în numele națiunii trebue să
dea dovadă că a sacrificat de bună voe ceva pentru ea și că niciodată n'a
sacrificat ceva al națiunii pentru sine însuș.Pentru națiune poate să sa-
crifice cineva o convingere dacă o are,dar nu poate sacrifica pe nimeni în
numele unei convingeri.România a fost sacrificată în numele unei convin-
geri,dar acest lucru a fost posibil numai prin abuzul de forță și înșela-
rea bunei credințe.O asemenea faptă nu se poate combate de către oricine.
Ea este condamnată astăzi de o națiune întreagă,dar în numele acestei na-
țiuni nu poate vorbi niciun moralist,care profită de faptul că nu a fost
amestecat direct în ultimele evenimente pentru a-și ascunde un trecut de-
zastros.Aceste fiare ale naționalismului trebuesc bine stabilite tipologic,

pentruca pe viitor să nu mai poată exploata nimic. Intre altele trebue să
ne gândim de pe acum la ce ar trebui să fie o presă liberă într'o Românie
liberă.O presă liberă înseamnă acea presă în care oricine poate să-și ex-
prime propriile idei.Nu oricine însă e capabil să exprime chiar idei.O pre-
să liberă mai înseamnă că oricine poate să-și exprime părerile lui,dar a-
ceasta nu înseamnă că oricine are păreri importante și dătătoare de seamă
pentru vremuri.O presă liberă mai înseamnă libera difuzare a știrilor,dar
nu înseamnă,aceasta,libera difuzare a știrilor false.Presa noastră din exil
arată că deși în România a existat și ziaristică de mari idei și ziaristi-
că de păreri utile și ziaristică de difuzarea știrilor,ziaristul de idei a
fost o raritate,ziaristul părerilor juste a fost la fel,așa că nu s'a sta-
bilit o școală a tradiției.Nevoile naționaliste ale României au aruncat
inevitabil presa și către abuzuri și astfel am avut și corbi.Astăzi,sub
scutul anti-comunismului se pot adăposti tot felul de vârcolaci nocivi;
dacă se dă o luptă serioasă pentru stârpirea lor,se termină definitiv cu
ei.-

D. M.

* ROMA. S'a stins din viață,în lagărul de refugiați din Civitavecchia,
bătrânul Alfredo Rocchi,cititor îndrăgostit al"Vetrei" încă dela primul nu-
măr.Transmitem îndureratei familii condoleanțele noastre.

* MUNCHEN. D-l Gh.Tase a ținut la 2 Dec.,în aula Facultății de Științe
politice,o conferință despre"Dunărea,factor în desvoltarea politică a Sta-
telor din sud-estul Europei".

- D-l Ing. D.Iosifescu s'a reîntors,cu familia,din Argentina.

* WELLINGTON. Zece Români refugiați în Noua Zelandă: Paula și Octavian
Murgulescu,C.Beu,Gr.Cotorceanu,Gh.Cicin,Al.Frunză,C.Lungulescu,M.Tartler,
Anghel Ionescu și Ion Popescu,ne trimit o întâmpinare,din care rezultă că
așa zisa"Asociație a Românilor din Noua Zelandă" e formată numai din greci;
singurul român: Ion Nichita,care e și secretarul"asociației","la 14 Decem-
brie 1951 intră într'o prăvălie de alimente din strada principală Willis,
își umple geanta încăpătoare de fost perceptor cu de toate și în loc să
treacă pe la casă să achite cele alease,o ia pe alăturea.. Este prins,dat
în judecată și condamnat la o amendă de 10 Pounzi,plus un cazier la toate
secțiile de Poliție din N.Z.,cu o fotografie din față și profil,amprentele
degetelor dela ambele mâini,Nationality: "ROUMANIAN",case: "STEALING"(Furt)"
Cu așa.. înfățișare,d-l Nichita nu putea fi,natural,decât un aprig parti-
zan al regelui Mihai și al lui Vișoianu..

* BUCUREȘTI. La închisoarea din Târgoviște se află închiși 5 soldați,
pedepsiți cu 10 până la 15 ani,pentru motivul că au ascultat emisiunile
unui post de radio din lumea liberă și apoi au răspândit printre camarazi-
lor știrile aflate,în special cu caracter militar.(FEP)

- La 23 Martie s'au reluat legăturile feroviare cu Jugoslavia,prin Vârșeț.

* PARIS."Asoc.foștilor combatanți români din afara frontierelor"și-a a-
les,la 20 Martie,următorul comitet: Leon Negruzzi,președinte; comandor Mi-
hăilă,vice; maior C.Maftei,secretar g-ral; căp.Al.Cristescu,casier; V.Rădu-
lescu,bibliotecar; membri: col.Lupoaie,Șerban Daniel,Petre Ronta,căp.Stoi-
cănescu,căp.Crutescu,C.Arsene.Cenzori: D.Crețu,căp.Ion Cornea,Ghiocel.-
Știm,în Franța,un singur ofițer român decorat cu"crucea de fier",obți-
nută în luptă efectivă cu comuniștii; cum de n'a fost ales? Pe urmă: ar
putea noul comitet,în care vedem și figuri de nădejde(căpitanii Stoicănescu,
Cristescu,Crutescu),să ne arate,de pildă,când și unde a făcut armata d-l
Ronta?..

- Xavier Vallat,fost comisar al guvernului din Vichy pentru chestiunile
ebraice,a declarat,într'un articol din"Aspects de la France",că nu și-a mo-
dificat câtuș de puțin părerile în ce privește pericolul evreesc și că ar
fi gata să reînceapă totul da capo,dacă ar socoti util pentru binele Franței.

* STOCKHOLM. Poliția suedeză a descoperit o vastă organizație de spio-
naj,care"lucra" mai ales în centrele militare și'n fabricile de arme.Unii
din cei arestați au declarat că făceau spionaj în favoarea Rusiei,unde tri-
meteau materialul informativ prin intermediul Legației RPR la Stockholm.
Printre numele spionilor se citează și un Lahovari.

* WASHINGTON. Departamentul de Stat a respins cererea guvernului sovie-
tic de a avea în Statele Unite o reprezentanță permanentă a Bisericii orto-
doxe ruse.Motivul: guvernul american consideră Biserica ortodoxă din Rusia
nu ca o instituție independentă,ci simplă anexă a politicii moscovite.

- Datorită stăruințelor d-lui prof.G.Leucă și păr.Ștefan Lucaciu a func-
ționat la Universitatea din Akron un curs de limba română 12 săptămâni.

* COPENHAGA. Șoferul Legației RPR din Danemarca,Ion Cimbu,"a ales liber-
tatea",cerând azil politic.Soția i-a fost dusă cu sila în Țară.-

DORURI ŞI NECAZURI (Fragmente de scrisori)

V.-Jugoslavia: Pe aripa unei zâne bune,în început de înserare mi-a fost
adus cosiţele"ţării cu mănoase lanuri"şi suspine multe.Am împletit din ele
un mărţişor pentru cei prea îndepărtaţi şi în el dorul de a vă şti dărâma-
tori de frontiere însăilate cu pari înalţi strânşi între ei cu cordoane de
sârmă ghimpată.Primăvara lui 1955 s'aducă fiilor poporului român liberta-
tea după care jinduim cu toţii.

N.-Statele Unite: Văd că nu apare Vatra,şi am înţeles că poate aveţi
lipsă de bani,de aceea alăturat vă trimit o bancnotă.. iar dacă nu vă vin
regulat alte abonamente,vă rog să-mi scrieţi ca din puţinul ce câştig să
vă ajut ca să apară regulat Vatra,speranţa tuturor Românilor pribegi.

D.-Franţa: Agenţia de svonuri a foştilor noştri camarazi,din sursă foar-
te bine informată,transmite: Vatra interzisă de către autorităţile italie-
ne,directorul ei e ţinta unui mandat de expulzare.Cum acest lucru i-a fost
comunicat înainte de a pleca în turneul european,trecerea Rubiconului l-a
costat încătuşarea.Intâlnind însă întâmplător pe fratele Gherasim dela
Stănişoara,cuvioşia sa mă făcu părtaş unei alte ştiri,care,deşi avu darul
să-mi alunge mâhnirea adusă de prima,mă făcu să ciulesc urechile: directo-
rul Vetrei a ajuns oltean - dar ce fel de oltean? mai rău de cum ajunsese
directorul V.R.N.-ului la Viena.După ce singurul acoperiş i-au fost podu-
rile Tibrului,s'a întors omul la vechea-i adresă,unde trebue s'o ia din
nou dela capăt..

M.-Statele Unite: Relaţiile mele cu vechii imigranţi sunt extrem de os-
tile.Aceşti renegaţi ai Naţiei -cu excepţia câtorva cari confirmă regula-
nu cunosc decât cultul dolarului,egoismul existenţei occidentale-animale,
satisfacţia snobă a televiziunii şi fascinaţia imitativă a automobilului.
Creştinismul,umanitarismul,românismul şi frăţietatea sau camaraderia au
fost transformate de ignoranţa lor,majorată de licenţele democratice,în
astfel de măsură,încât se pot considera ca inamici declaraţi ai exilului
nostru.Pentru ilustrarea situaţiei citez cazul parohiei ortodoxe române
din Chicago,de sub păstoria preotului Bărbulescu,care nu a răspuns solici-
tării d-lui col.Ivanovici,pentru achiziţionarea de assurances-uri,decât cu
un revoltător"imposibil"..

Nu-mi pot masca adânca decepţie,ce mi-a produs o familie de români,
vechi imigranţi,ce-mi făceau impresia că au aceeaşi cadenţă românească,
când,solicitând assurance-ul pentru un ofiţer invalid,m'au refuzat catego-
ric,spulberându-mi speranţa printr'o falsă lamentare a dezagramentelor ce
au ce pe urma altor noi imigranţi.Ori,noii imigranţi sunt exemple de co-
rectitudine,muncă şi independenţă.Contribuţia la"Vatra"va urma cât de cu-
rând,pentru menţinerea poziţiei câştigate şi cucerirea de alte sectoare
româneşti.

C.-Statele Unite: Dacă oamenii noştri din America şi Canada,înţeleg Ro-
mânii vechi("Americanii de origine română"),ar fi oameni de omenie şi cu
tragere de inimă pentru ţara românească,câte lucruri s'ar fi putut şi s'ar
putea organiza! Din păcate,noi,cei refugiaţi,trebue să înţelegem odată că
viaţa românească din America nu mai reprezintă nimic românesc,sufletesc ori
material,şi că,deci,să o primim ca atare.Fenomen consumat,definitiv consu-
mat,dela care,în mod natural,nu se mai poate aştepta nimic.Doar pezeven-
ghii mai speculează prin gazetele locale numele de român,în căutarea în-
şelării opiniei celor din exil şi în goana după măriri personale.

C.-Canada: Pentru această românime de veche aşezare depe aici,care are
o vechime de peste 50 de ani de şedere,de muncă şi ctitorie românească şi
credinţă tradiţională -unde pui că majoritatea lor sunt oameni simpli şi
nu au trăit,ca noi,într'o Românie Mare- personal eu am un cult.Cu îndure-
rare la faţa locului constat că mai repede se pierd,în conglomeratul in-
ternaţional,noii imigranţi.. Constat faptul că cei trei Comandanţi nu se
pot pune de acord rapid în toate treburile,deoarece nu locuesc împreună;
de aceea nu au putut scoate organul Legiunii"Pământul strămoşesc".
.Broşura camaradului.. să n'o pună prea scumpă,ca voluminoasele cărţi
cu poezii ale lui Posteucă,care nu prind,deşi vândute forţat: oamenii le
pun pe oalele cu mâncare din frigiderele electrice; am văzut eu cu ochii
mei - şi încă la noii imigranţi!

M.-Italia: Am citit articolul lui Posteucă în"Vocea libertăţii"greceşti,
nu mă aşteptam la atâta inconştienţă: se face unealta acelora care ne gâ-
tue neamul! Manoilescu a fost mai abil fiindcă -strecurând problema reci-
procităţii,a ştiut să repare măcar în parte greşala comisă iniţial.Când
neamul,astăzi greu apăsat,va răsufla,şi uneltele mârşave îşi vor primi
răsplata cuvenită. ..Se observă semne de relaxare morală mai generală.Se
văd poeţi viforoşi şi poetese,care leşină de pietate şi puritate creştină
în versuri,dar care totuş,în viaţa de toate zilele,trăesc în imoralitate..

C.-Suedia: Am zăcut multă vreme în spital şi am avut până în prezent
cinci operaţii şi două accidente,unul de automobil şi unul de tramvai,dar
încă trăiesc şi mulţumesc bunului Dumnezeu că mai pot lucra şi mai ales că
mai pot să scriu câte ceva.Nu sunt om cu multă carte,căci în afară de cele
patru clase primare n'am mai trecut prin altă şcoală,însă m'am instruit
singur o viaţă întreagă.Franţuzeşte am învăţat singur,italieneşte aşisde-
rea.. Dacă se poate,să-mi trimiteţi portretul lui Corneliu Zelea Codreanu.
Am căpătat o icoană frumoasă dela un preot catolic,pentrucă ai noştri ştiu,
după câte văd prin ziarele din pribegie,nu să facă icoane,dar ca să se cer-
te şi să se berfească ţigăneşte mi-i întrece nimeni pe faţa pământului.Am
de gând să aşez chipul marelui martir lângă icoana dăruită de acel preot..

B.-Statele Unite: Trimit un mic ajutor pentru directorul"Vetrei",pe care
un Monsenior oarecare l-a lipsit de pâinea cea de toate zilele în numele
lui Christos!(?).. Alţi 5 dolari,pentru gazeta noastră.

A.-Elveţia: Vă rog foarte mult să mă abonaţi şi pe mine la ziarul Dv.
Sunt un tânăr român din R.Sărat.De când mă aflu aici în sanatoriu,am cerut
şi în altă parte ziare şi cărţi în limba noastră şi nu s'a gândit nimeni
să-mi trimită; poate,văzând că scriu din sanatoriu,s'au gândit că n'am să
pot plăti.Vatra eu am primit-o şi în Jugoslavia,mi-o trimetea Căpitanul
Mare Sabin când se afla la Salzburg(Austria).

I.-Norvegia: Ne îndreptăţit am primit Vatra regulat,e f.mult timp de
când v'am trimis o microscopică sumă de bani.Venituri,ca mulţi dintre noi,
nu am; mai mult: am căutat şi eu în limita posibilităţilor să întrebuinţez
timpul învăţând ceva care ar putea fi de folos la reîntoarcerea în ţară.
Am fost aderentul Dv dela începutul activităţii şi mai mult mă bucură
că o parte dintre camarazii ce cunosc sunt de aceeaşi părere.In limita po-
sibilităţilor îmi permit să vă trimit 10"gulden" şi 10"Kroner".

V.-Franţa: Am impresia că încă suntem departe de unirea totală a tuturor
camarazilor legionari.Fiecare trage la căruţa lui.Lipseşte mediul mora.
prielnic acestei uniri.Valoarea noastră morală,de f.multe ori,lasă de dorit.
Creştin,legionar şi haimana(escroc,peşte,etc.)în acelaş timp,nu se poate să
fi! Ori ştiu că sunt încă legionari cari fac pe"Don Juanii"la Paris.Imi era
ruşine de ruşinea lor.Nu că eu aş fi mai bun,dar cel puţin mi-am creiat o
familie şi mă ocup de ea.Simismul a prins rădăcini adânci în noi!

R.-Italia: Mii de mulţumiri pentru trimiterea Vetrei,care e menită să
întreţină focul sacru,vestală a neamului crud încercat!

L.-Elveţia: Primesc totdeauna cu plăcere revista Dv.Când va pleca o prie-
tenă de a mea la Milano,veţi primi de acolo o sumuliţă de bani.

N.-Australia: Adresându-vă felicitări pentru acţiunea românească pe care
o duceţi cu mult succes prin faptă şi prin scris,doresc să aveţi tăria de
a continua.

D.-Austria: Biserica de-aci a avut de curând vizita lui Constantinescu-
Iaşi.A ţinut să-şi scrie numele şi data vizitei în Sf.Biblie.. Ziua de 30
Dec.,aniversarea a 7 ani de RPR,a fost serbată cu mare fast.După Tedeumul
tradiţional s'a chefuit la biserică,jucându-se sârbe şi hore până la ora 4.
In timpul unui discurs,când conferenţiarul a ţinut să spună că în trecut
ajunseserăm la 4 milioane de analfabeţi,preotul cu un grup de români au
părăsit sala;gest cu adevărat românesc. (N.N.: Bine,dar de ce se duseseră?..)

G.-Franţa: Duminică am fost cu Moşoiu la un român Baciu,om căsătorit,cu
5 copii,strungar în fier.Intr'o Duminică,pe când ajuta unui vecin să taie
lemne cu un motor,a pierdut mâna stângă.Cred că-ţi închipui ce-a fost în
casa aceea.Acum s'au mai potolit lucrurile,omul a alungat gândurile negre
ce l-au chinuit.Vizita noastră i-a făcut mult bine.

C.-Belgia: M'aş bucura mult dacă aş putea primi publicaţia Dv.Eu sunt
călugăr catolic şi nu dispun de bani,aşa că fac apel la bunătatea Dv a-mi
trimite ziarul gratuit.

D.-Spania: N'am fost niciodată legionar şi nici măcar simpatizant,dar
de când Vatra a deschis problema Sima am început să mă interesez de aproape,
întâi citind tot ce găseam,apoi vorbind cu legionari cari mi se păreau mai
serioşi,şi iată că am devenit.. desident anti-simist,ideia legionară părân-
du-mi-se prea serioasă să fie pierdută pentru Români.

M.-Italia: Pregătirile,la botezul feciorului meu,le făcusem după promi-
siunea naşilor,Roşu şi Caraiani,că vor achita ei spezele,invitând pe toţi
Românii din câmp.Dar am rămas cu mare datorie,căci ei nici nu m'au întrebat
înainte de plecare.De aceea vă voi sta la dispoziţie şi nu voi mai colabora
cu această clică,care pătează Mişcarea legionară în exil.Trimiteţi Vatra..

R.-Canada(către cineva din lagăr): Ai grijă să nu te laşi infiltrat de
duşmanii noştri şi în special de cei dela Roma: Bujin şi Vălimăreanu,care
au trădat Legiunea şi neamul.Te ţin-te după Roşu.Trăiască Com.Horia Sima!..

S E M N A L Ă R I

& ROMANIA MUNCITOARE,Paris,36,37,38(Dec.1954-Ian.Febr.1955).- Eftimie
GHERMAN publică un amplu reportaj cu privire la situaţia din ţară,pe baza
informaţiilor culese dela un inginer neamţ,dela un francez şi dela doi El-
veţieni repatriaţi de curând din RPR. Gr.GAFENCU examinează probleme de
politică internaţională,într'un ton ceva mai energic decât până acum şi
cu inflexiuni populare,precum"cică".. Să-i fi dăunat apropierea de Vişoia-
nu? Serios documentată asupra condiţiilor ţării subjugate,"revista socia-
lă şi politică a sindicaliştilor în exil" consacră mult spaţiu faptelor
dela Paris,Berna,Copenhaga,şi comentariile nu sunt deloc sectare,întrucât
-avertizează oportun publicaţia- nu trebuie confundat exilul cu afacerile
exilului."E o ruşine mare să se lipească o etichetă de o culoare sau alta
peste identitatea rezistenţilor dela Berna; e o ruşine şi mai mare să te
apuci să înfierezi actul acesta protestatar românesc cu un slogan de poli-
ticianism gras,aşa cum s'au grăbit s'o facă nişte excelenţe dela Londra"
(împreună cu prof.Veniamin şi cu"neaoşii"dela Free Europe).D-lui Gherman
îi atribuim deasemenea meritul de a fi solicitat şi obţinut solidaritatea
social-democraţilor occidentali,a laburiştilor britanici şi a sindicaliş-
tilor liberi cu socialiştii şi sindicaliştii întemniţaţi în România.Revis-
ta documentează în fine escrocheriile lui Creţeanu şi ale fratelui lui
Iancu Zissu,din"Comitetul Naţional".Ruşinea mare e că parte din presa
franceză l-a prezentat pe pungaşul din urmă ca frate al unui membru al"gu-
vernului român în exil"! Este vorba de aşa zisu-l comitet naţional.-

& DACIA,Rio de Janeiro,16(Dec.1954).- Editorialul"Despre polemică" al
directorului,Faust BRĂDESCU,a fost semnalat şi bine apreciat de"Bire",care,
ca să arate că a înţeles despre ce este vorbă,în acelaş număr în care dă
un certificat de bună purtare agentului simist înjură ca la uşa cortului
pe o Doamnă dela Paris,vinovată că a dat-o afară pe Madam Theo din Asocia-
ţia femeilor ortodoxe! Inţelegerea între minoritari şi adoratorii Craiului
este perfectă. Pimen CEACÂRU,al cărui nume este un întreg program,după ce
ne explică,gângav,pentru ce întâi a fost simist,pe urmă mexican,în fine
iar simist,decide şi o scrie în litere mari: "El este şi rămâne şeful Miş-
cării Legionare"."EL",adică Horia Sima.Ţine-ţi-l,nene,şi dacă ai nevastă,
mai pleacă din când în când de acasă,că ţi-o distrează Comandantul! Sera-
fim BRATOCEA,în"Dinamismul legionar",caută să dea o întemeiere ideologică
sterilelor agitaţii ale lui Iliuţă Activu'.

La"Tribuna liberă"("Vatra"a început să facă pretutindeni şcoală),pre-
şedintele"Evreilor-români"din America,I.Glickman,caută să demonstreze ab-
soluta nemotivare a antisemitismului la noi,dar nu reuşeşte deloc să ne
convingă.Problema rămâne deschisă: enorma majoritate a evreilor din Româ-
nia s'a pus totdeauna,în momentele cruciale,în contrast cu interesele na-
ţiunii-gazdă(alături de Nemţi,în primul războı mondial; alături de Ruşi,
în al doilea); iar,când Statul a încercat să ia măsuri contra unei Ana
Pauker,de pildă,Labinii dela"Dimineaţa" şi"Adevărul" au umplut Europa cu
urlete contra huliganilor.Dacă noi am vrea să facem un prost servici evre-
ilor din România,am începe să publicăm,aici,în exil,articole din ticăloasa
presă a Sărindarului.D-l Glickman,care ştie să discute civilizat,nu ca Ca-
mil Ring dela"Bire" sau Podoleanu dela"Viitorul nostru",dă pilde de evrei
iluştri în istoria Occidentului.Pe soţii Rosenberg,însă,Americanii i-au
aşezat frumuşel pe scaunul electric; de ce,la Bucureşti,când noi ceream
acelaş lucru pentru spionii şi agenţii comunişti,care din întâmplare erau
mai toţi evrei,ni se arunca în faţă epitetul de"fascişti"? Pentru care mo-
tiv,în refugiu,d-l Kremer alimentează cu bani gazetuţe ca"Bire",speciali-
zate în defăimarea celor mai curajoşi luptători anticomunişti? Aceste lu-
cruri e greu să fie uitate la întoarcerea în ţară.-

& ARHIVA,München,III,1.- Cea mai dată dracului dintre publicaţiile exi-
lului,care a avut curajul să se lege până şi de.. "Vatra",cu oarecare spi-
rit,îşi anunţă decesul.Autoepitaful lui Traian ISBĂŞESCU este un model al
genului.Sperăm că va fi imitat..

& LE COURRIER ROUMAIN,Paris,III,39-40(1-15 Ian.1955).- C.BĂGULESCU sem-
nează un articol despre"La paix soviétique".La"informaţii economice",ală-
turi de numele d-lui Drăgan -decorat nu de mult,cum se ştie din foarte ci-
titul"Bulletin européen"dela Roma,cu ordinul Sfântului Gheorghe din Bour-
gogne,un echivalent ceva mai mărunţel al ordinului Jaretierei,şi adulat
legionăreşte de fostul camarad Manzatti-, găsim pe acelea ale fraţilor Zis-
su,Weinberg,Rottenberg,Eisenhandler,Brodnitz,Lupescu(!),Silberman-Roman,
Weidenfeld,Augnit,soţul şi soţia.In general,este vorba de pungăşii.Revista

mai dă informaţii relativ la strădaniile prof.Busuioceanu de a pune mâna
pe conducerea Fundaţiilor,după moartea colegului Sorgescu.Cititorii sunt
invitaţi apoi să răspundă la o serie de întrebări,în cadrul unei anchete
cu privire la situaţia emigranţei româneşti: lipsuri,datorii şi posibili-
tăţi de îndreptare.Publicaţia d-lui ARSENE continuă să documenteze acţiu-
nea de trădare,desfăşurată în America,până în anii din urmă,de Carol Da-
vila,pe care totuş îl vedem apărând,din nenorocire,în Adunarea Naţiunilor
europene captive(ANED),dela New York.

& BULETINUL MILITAR,New York,III,1.- Revista colonelului Dan D.IVANO-
VICI începe publicarea unui amplu studiu al Principelui NICOLAE cu privire
la organizaţia atlantică,între altele pentru a-i familiariza pe luptătorii
români din exil cu nomenclatura aliată,în vederea colaborării de mâine.Se
condamnă"manifestarea necugetată" a grupului de Români din Londra,care,cu
ocazia împlinirii a 80 de ani de viaţă ai d-lui W.C.,au simţit nevoia să
se ducă să-l felicitească pe premierul englez,cel cu 90% din România vân-
dută Ruşilor.-

& Emil TURDEANU,Ştefan cel Mare,Fundaţia regală universitară Carol I,
Paris,1954.- Cuprinde conferinţa rostită de autor cu prilejul aniversării
a 450 de ani dela moartea Voevodului moldovean; un"cuvânt înainte" al co-
mitetului de direcţie al Fundaţiei,care anunţă o serie de alte manifestări
pe aceeaşi temă; şi un scurt mesaj al Regelui Mihai,care insistă asupra
"credinţei statornice în Dumnezeu şi a nemărginitei iubiri de ţară" ale
lui Ştefan cel Mare şi Sfânt. Domnului Moldovei îi mai plăcea,însă,când
era nevoie,să se şi bată şi să învingă.Iar din broşura,atât de elegantă,
a d-lui Turdeanu nu rezultă deloc că Ştefan Vodă al Moldovei şi-ar fi pre-
dat vreodată comandantul oştirii în mâinile inamicului,arestându-l la
Curtea domnească din Suceava..

& CARPATII,Madrid,I,4-5(Nov.1954-Ian.1955).- Număr de sărbători,în 18
pagini,publică poezii de Crăciun şi colinde populare.Editorialul e consa-
crat lui"Ştefan,Domnul Moldovei": "A acceptat toate sacrificiile,şi-a ris-
cat în vârtejul bătăliilor viaţa,numai să nu plătească o siguranţă umili-
toare cu o îngenunchiere.Ce suflete netrebnice i-au oferit naţiei,după pa-
tru secole şi patruzeci de ani,în 1944,umilinţa şi robia drept eliberare?
Am fost pe Nipru,am fost în Crimeia,am fost pe Don,am fost pe Volga,am fost
în Caucaz.Cine ar putea spune că neamul românesc a fost nevrednic de amin-
tirea marelui Domn?".Pamfil ŞEICARU evocă,cu ton mişcat şi humor,Iaşii de
altădată,cu ocazia morţii lui Ionel Teodoreanu şi a pomenirii,într'o schi-
ţă de N.S.Govora,a prof.D.Alexandrescu-Tololoi,autor al"Istoriei dreptului
civil român".Mai colaborează Toader IORAŞ cu un fragment de proză.Se repro-
duce"Cearta oltenească"a lui Victor Papilian şi se publică alte profiluri
de mari pictori români: Teodor Aman şi Ion Andreescu,văzuţi de G.Oprescu.

& LIBERTATEA,Madrid,IV,37-38(Nov.-Dec.1954).- Un frumos articol despre
"Forţa morală" semnează d-l Const.PAPANACE: "Adevăratele înfrângeri ale
Mişcării -observă dânsul- au început să se producă numai când legionarii,
derutaţi de perfida lozincă a aşa zisului 'realism politic' sau a 'tacti-
cei de conjunctură',şi-au lepădat armura morală făurită de Căpitan şi au
alunecat de pe terenul lor sănătos în smârcurile politicianiste ale păturii
suprapuse.De atunci se ţin lanţ.Şi ultima rătăcire a fost o consecinţă a
devierii dela legile noastre,în virtutea cărora trăim ca legionari în lume!

Autorul,care se dovedeşte a fi cel mai consecvent exeget al învăţăturii
codreniste,continuă astfel: "Trebuie relevat că peste unele aparenţe,pătu-
ra suprapusă -acel"sediment de pungaşi şi de cocote",de care vorbea Emi-
nescu- a susţinut pe protagoniştii acestor rătăciri.Perspectiva de a ne fi
văzut o băltoacă şi un noroi o fascină,fiindcă ar fi fost cea mai mare bi-
ruinţă a ei". Nu continuă,într'adevăr,presa veneticilor să-l numească pe
Horia Sima"şeful Mişcării Legionare"?

Numărul e consacrat îndeosebi Căminului cultural Moţa-Marin dela Ara-
vaca.Se reproduce o impresionantă fotografie a"Căpitanului după deshumare",
care ar trebui să fie arătată tuturor celor ce nu şi-au uscat încă lacri-
mile după pedepsirea lui Armand Călinescu sau Gavrilă Marinescu.-

& PATRIA,München,VI,8-12(Aug.-Dec.1954).- Gen.Ion GHEORGHE comentează
cu amărăciune situaţia din"jungla" exilului românesc şi vede un semn de în-
dreptare în treaba bună făcută în Germania prin unificarea tuturor asocia-
ţiilor existente(doar simiştii s'au exclus dela sine).Ion POPINCEANU dis-
cută,cu obişnuita competinţă,"probleme de limba română".La"cuvântul nostru"
se comentează"dezertarea la amic"a lui Creţeanu şi se dă ştirea furtului
la Paris a unui juvaer în valoare de 25.000.000 franci al artistei Alice

Cocea. Să se mai spună că Românii, în exil, nu trăesc bine! Visoianu și-a construit în America un adevărat palat cu economiile din lefșoara "fondului".

& Am mai primit: Const. PAPANACE; Identitatea unor nume patronimice la Italieni și Aromâni, nr 11 din Biblioteca Verde, Roma, 1954, apărut cu ocazia împlinirii a 90 de ani dela inaugurarea primei școli românești din Balcani și închinat învățătorului aromân Dimitrie Atanasescu; Petru IROAIE, Pastorala V-a, Roma, 1955, versuri omagiale pentru Aron Cotruș, cu un desemn al maestrului de Eugen Drăguțescu; George RACOVEANU, Die Rumänische Orthodoxie, Wurzburg, extras din "Ostkirchliche Studien", cu reproduceri de artă religioasă românească; Grigore NANDRIȘ, Bucovina, 1954, publicată de Asociația "Pro Basarabia-Bucovina"; Titus BĂRBULESCU, Les origines du vers roumain, Louvain 1954, extras din "Orbis", dela care ne sosește și "Cronica" pe 1954 a Centrului internațional de dialectologie generală, de sub conducerea activă și expertă a prof. Sever Pop; Alphonse JUILLAND, Introduction to Romanian, extras din "Romance Philology", ca recenzie la un volum cu acelaș titlu datorit lui George O. Seiver; LO SMERALDO, rivista letteraria e di cultura, Milano, VIII, 4 (30 Iulie 1954), cuprinzând traduceri din Rebreanu (de prof. Alexandrina Mititelu) și din Camil Baltazar, Dim. Nanu, Blaga, Arghezi, Pillat (de Dario Cartago); TRIBUNA ROMÂNĂ, Toronto, III, 1 și 2 (Ian.-Apr. 1954); UNIREA, Cleveland, 6, 1-2 (Ian.-Febr. 1955), amintindu-l pe episcopul martir Vasile Aftenie; VIITORUL NOSTRU, Paris, care-l atacă în special, onorându-l, pe Principele Nicolae, pogromist firește și huligan, ca și Eminescu, Creangă, Vasile Conta și alți pârliți de neaoși; BULETIN DE INFORMAȚII, Sydney, publicație a Asoc. Românilor din Australia, sub direcția lui N. A. FLORESCU, care a tipărit și o conferință a d-sale cu privire la "Românii din exil"; N. DIANU, "Nu! Al. Crețeanu nu a fost Român!", "Un rezistent român cu simbrie: americanul Al. Cretzeanu" și "Un rezistent român cu fond? Al. Crețianu-Fond", amplu și documentat rechizitoriu al rechinului vieții românești în exil; O BANDEIRANTE, São Paulo, I, 4 (Oct. 1954), cu un interview al prof. pictor George Năsturel despre arta modernistă; Circulara Federației internaționale a jurnaliștilor liberi din Europa centrală și orientală și din țările baltice și balcanice cu privire la scopurile Adunării Națiunilor Europei Captive -ANEC- de la New York.-

Adrian Popa

S T A M P E

D-lui Const. TRIFINA
Broitzemerstr. 55
BRAUNSCHWEIG -GERMANIA

5754

Ridus. 50% riferim. Art. 36
convenz. Post. paragr. 3 e 4.-

Mittente:
V A T R A
Via C. Morin, 6
R O M A - I T A L I A